

พื ม (พี) ค่ำ
สำนักพิมพ์

Taj Mahal

ทัชมาฮาล...
ราบคงคาคุหิมาลัย

ลัลลิลลิล

๑

รถหรูคันสีดำเงาวับแล่นเข้ามาจอดบริเวณหน้าอาคารสำนักงาน
บุรุษผิวเข้มร่างสันทัดคนหนึ่ง รอคอยต้อนรับขับสู้ผู้มาเยือนด้วยท่าทาง
นอบน้อม

ชายหนุ่มสองคนก้าวลงจากรถคนละด้าน สวมแว่นกันแดดด้วยกัน
ทั้งคู่ คนแรกสวมสูทผูกไท แต่งกายตามฉบับสากลนิยม อีกคนสวมชุด
เสื้อเชิ้ตกางเกงสแล็กส์ ดูเรียบง่าย สบายๆ กว่าคนแรก

“สวัสดีครับคุณอันราม ยินดีต้อนรับสู่ฟิล์มซิตีครับ ผมมานิโชนจะเป็น
ผู้นำคุณทัวร์พื้นที่ในวันนี้” เจ้าถิ่นแนะนำตัว ยกมือไหว้ด้วยท่าทางยินดีปรีดา
ที่ได้ต้อนรับแขกคนสำคัญ

“สวัสดีคุณมานิชน” บุรุษที่ชื่ออันรามถอดแว่นแล้วยิ้มให้อย่างกันเอง
ก่อนแนะนำบุรุษข้างกาย

“นี่คือสถานึกที่ปรึกษาประจำบริษัทผม มีสเตอร์ราเจซ ชาร์มา”

มานิชนหันไปทางผู้ชายอีกคน แล้วยื่นมือออกไปจับทักทายอย่างคน
ตะวันตก ราเจซยื่นมือออกมาจับตอบรับการทักทายด้วยท่าทางสุภาพ

เช่นกัน

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ เราหวังว่าจะได้เห็นผลงานน่าทึ่งของคุณที่นี่”
มาโนชรู้สึกเป็นเกียรติอย่างมาก...เป็นวาสนาที่ได้พบตัวจริงในวันนี้

คฤหาสน์มูลค่าหลักร้อยล้านรูปของ อันราม อัมบาณี ความมั่งคั่ง
เป็นที่เลื่องลือไปทั่วเมืองมุมไบ ในวงการรู้จักกันทั้งนั้นว่าเป็นฝีมือการออกแบบ
ของสถาปนิกหนุ่มไฟแรงที่ชื่อ ราเจช ชาร์มา...

“เชิญครับ ผมจะพาคุณทั้งสองไปชมพื้นที่ก่อสร้าง” มาโนชผายมือ
เชื้อเชิญบุคคลทั้งสองไปที่รถกอล์ฟ ซึ่งทางฟิล์มชิตีเตรียมไว้รอพร้อมอยู่
แล้ว

แดดช่วงใกล้เที่ยงร้อนจัด พนักงานหญิงสองคนประจำอาคาร
สำนักงานรู้หน้าที่ รีบกางร่มเข้ามาพร้อมบริการ แต่อันรามโบกมือปฏิเสธ
ไม่รับ ราเจชก็เช่นกัน สองหนุ่มเดินไปขึ้นรถกอล์ฟ นั่งข้างหลังคู่กัน โดย
มีมาโนชทำหน้าที่เป็นคนขับ

ฟิล์มชิตีมีอาณาบริเวณกว้างขวางมาก พื้นที่เป็นพื้นที่ไร่ ต้องใช้เวลา
เกือบห้านาทีกว่าพวกเขาจะมาถึงจุดหมายปลายทาง ระหว่างทางอันรามกับ
ราเจชสังเกตเห็นสิ่งก่อสร้างข้างทางมาโดยตลอด พวกเขาเห็นกองถ่ายทำ
ภาพยนตร์กำลังใช้สถานที่กันอยู่หลายกอง

“พื้นที่ก่อสร้างฉากเพิ่มเติมในโซนนี้มีจำนวนห้าสิบไร่ครับ นี่เป็น
ประเภทฉากที่เราต้องการ เราขอให้คุณราเจชช่วยออกแบบให้ใช้พื้นที่ทุก
ตารางนิ้วได้อย่างคุ้มค่าที่สุด” มาโนชพาชายหนุ่มทั้งสองลงเดินชมพื้นที่ที่
ปิดกั้นไว้เป็นเขตก่อสร้างฉากถ่ายทำภาพยนตร์โซนใหม่

ราเจชรับเอกสารจากมาโนชมาดูคร่าวๆ ก่อนถามว่า

“ฉากที่คุณลิสต์รายการมา จำเป็นจะต้องจัดลำดับอยู่เรียงกันตามนี้
หรือเปล่า”

“ไม่จำเป็นครับ จัดวางได้ตามคุณราเจชเห็นเหมาะสม ขอให้ใช้พื้นที่
ได้คุ้มค่าที่สุดเท่านั้น”

เราเจซพยักหน้าเข้าใจ

“นายว่าไง พอเป็นไปได้ไหม” อันรามถามความเห็น

ทางฟิล์มซีดีระบุความต้องการมาเต็มพิกัด อันรามไม่มั่นใจว่าเราเจซจะจัดวางฉากทั้งหมดลงในพื้นที่เพียงเท่านี้ได้หรือไม่

“น่าจะเป็นไปได้ครับ ผมจะลองออกแบบดู”

อันรามส่ายหัวฟังกพอใจ ก่อนหันไปบอกมาโนชว่า

“คุณมาโนชไม่ต้องห่วง กลับไปบอกเจ้านายคุณได้เลยว่าฉากถ่ายทำในโซนใหม่จะต้องออกมาอลังการยิ่งกว่าโซนเก่าอย่างแน่นอน คุณได้มียอดที่ดีที่สุดมาแล้ว รับรองไม่ผิดหวัง”

มาโนชยิ้ม นึกในใจว่าอันรามเชื่อมือสถาปนิกคนนี้มาก ส่วนคนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็น ‘มียอดที่ดีที่สุด’ ยังคงยืนนิ่ง ท่าที่สุขุม ไม่ได้แสดงปฏิกิริยาตอบรับคำชื่นชมแต่อย่างใด

การพูดคุยของชายทั้งสามชะงักลงเมื่อได้ยินเสียงโครมครามดังมาจากฉากถ่ายทำภาพยนตร์ในบริเวณใกล้เคียง เสียงดังมากเรียกความสนใจจากผู้คนทั่วบริเวณ

“มีอะไรกัน” อันรามชะงักมอง

“ดูเหมือนจะเกิดอุบัติเหตุครับ” มาโนชบอก แล้วออกวิ่งไปทางสถานที่เกิดเหตุ

อันรามกับเราเจซวิ่งตามไปดูด้วย พื้นที่ถ่ายทำบริเวณนั้นเป็นฉากจำลองคฤหาสน์หลังใหญ่ สองหนุ่มวิ่งเข้ามาถึงห้องรับแขกโอโถง ที่มีงานตั้งมอนิเตอร์ดูภาพการถ่ายทำอยู่ตรงนั้น เราเจซกับอันรามเงยหน้ามองตามสายตาทุกคน แล้วเห็นบันไดโค้งขึ้นได้สองทางโอบล้อมเป็นรูปวงรีขึ้นไปสู่บริเวณชั้นสอง

สิ่งก่อสร้างจากชั้นบนพังลงมา เราเจซเดาว่าน่าจะเป็นส่วนที่ทำเป็นมูขุ้ยยื่นออกมา อาจเป็นระเบียงห้องนอนพระเอกหรือนางเอกของเรื่อง บัดนี้พื้นระเบียงกลายเป็นรูโหว่ ทำให้โครงสร้างรอบบริเวณพังลงมาด้วย เศษวัสดุ

ก่อสร้างพังทลายลงมากองทับถมอยู่ด้านล่าง

บรรยากาศภายในกองถ่ายซุลมุนวุ่นวาย ผู้คนกรี๊ดร้องตื่นตระหนก ที่ทีมงานที่อยู่ในรัศมีใกล้จุดเกิดเหตุรีบวิ่งหนีกันจ้าละหวั่น จนเมื่อฝุ่นผงจางลงแล้ว มีคนได้สติกลับมาบ้าง ราเชซกับอันรามได้ยื่นใครสักคนสั่งการว่า “เข้าไปช่วยนักแสดงเร็วเข้า!”

“ไอ้ แยมแล้ว พวกเขาจะเป็นอะไรหรือเปล่า” ทีมงานหลายคนยกมือปิดปาก มองไปที่ซากปรักหักพังกองทับถมสูงเกือบท่วมหัว

เมื่อئันเอง ราเชซกับอันรามจึงรู้ว่ามีคนติดอยู่ใต้ซากนั้น!

มาโนชอุทานตกใจ รีบล้วงหาโทรศัพท์มือถือถือ ต่อสายไปที่สำนักงานเพื่อขอกำลังเข้ามาช่วยเหลือด่วน

“ราอูล ลิต้า เป็นอะไรรีเปล่า ตอบด้วย” ผู้กำกับได้สติ รีบวิ่งไปที่จุดเกิดเหตุ ก็ถามคนที่ติดอยู่ใต้ซากนั้น

ทีมงานคนอื่นๆ มาช่วยกันด้วย แต่ยังไม่เห็นใครมองเห็นตัวคนข้างใน

“ช่วยด้วย ผมอยู่ที่นี่” มีเสียงผู้ชายตอบกลับมา

หลายคนเป่าปากโล่งใจ...พระเอกของเรื่องยังปลอดภัยดี

“แล้วลิต้าล่ะ” ผู้กำกับไม่ลืมส่งเสียงเรียกนางเอกด้วยอีกคน

ผลคือความเงียบ...ทุกคนหน้าตาซีดเซียว

“ฉันโอเคอะ” ที่ช่วงจากเสียงเรียกจิตใจใหญ่ๆ กว่าจะมีเสียงตอบกลับมา ทุกคนเป่าปากโล่งใจออกมาพร้อมกัน

ทีมงานผู้ชายพากันวิ่งเข้าไป เตรียมมือถอนกองเศษซากเพื่อช่วยคนออกมา

“ระวังนะครับ!” เสียงของราเชซหยุดทุกคนไว้

ทีมงานในกองถ่ายหนังหันมามองเขาเป็นตาเดียว บางคนกระซิบถามกันว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร เพราะไม่ใช่คนในกองถ่ายแน่

“อย่าแตะชิ้นนั้น คุณอาจทำมันพังครืนทั้งหมดได้”

ช่างไฟประจำกองถ่ายชักมีอกกลับทันที เขาไม่รู้หรือว่าสิ่งที่ราเชซพูด

เป็นความจริงหรือไม่ แต่ไม่มีใครกล้าเสี่ยง แต่ละคนทำตาปริบๆ ไม่มีใครกล้าขยับทำอะไร ปล่อยให้ราเจซเดินวนรอบกองซากปรักหักพัง

ราเจซทำสีหน้าครุ่นคิดหนัก ลำรวจรอบบริเวณแล้ว เขาจึงทิ้งตัวลงแนบกับพื้น มองหาคนที่ติดอยู่ข้างใน มีช่องว่างเล็กๆ พอให้เขาเห็นใบหน้าที่ซีกหนึ่งของเธอ

“คุณเป็นยังไงบ้าง ถูกอะไรทับหรือเปล่า” สถาปนิกหนุ่มร้องถามหญิงสาวผู้โชคร้ายหันมาตามเสียง เธอมองเขาด้วยแวตาวิงวอนขอความช่วยเหลือ

“มีไม้ทับขาอะ ฉันเอามันออกได้ไหม”

“อย่าเพิ่งขยับนะ รอผมแป็บหนึ่ง” ราเจซลุกขึ้นประเมินโครงสร้างอีกครั้ง จนเมื่อแน่ใจแล้วจึงร้องขอความช่วยเหลือจากทีมงานที่ยืนทำตาปริบๆ มองเขาอยู่ตลอด

“ช่วยกันยกตรงนี้ออกก่อน อย่าแตะต้องมุมนี้แน่ครับ” ราเจซบอกตอนนี่เองที่ผู้กำกับทนเก็บความสงสัยไว้ไม่ได้ เขาถามราเจซว่า

“คุณเป็นใคร”

“เขาเป็นสถาปนิก ถ้าเขาบอกว่ามันจะถล่มก็เชื่อเขาเถอะ” ราเจซไม่ใช้คนตอบ แต่เป็นอันราม

ทีมงานยังคงหันมาสบตากันเลิกลั๊ก ทำให้อันรามหงุดหงิด เพราะเสียเวลาช่วยคน เขาจึงถอดสูทโยนไว้แถวๆ นั้น ถลกแขนเสื้อชี้ขึ้นและคลายเนกไท แล้วก้าวเข้าไปช่วยราเจซเอง

“ให้ฉันช่วยตรงไหน บอกมาเลยราเจซ”

“ตรงนี่ครับคุณอันราม ผมนับถึงสาม ยกนะครับ” ราเจซบอก

เมื่อเห็นสองหนุ่มแปลกหน้าขยับเข้าช่วยกัน ทีมงานที่เหลือก็มิอาจยืนดูเฉยๆ ได้ จึงรีบเข้าไปช่วยคนละไม้ละมือ มาโนชเพิ่งวางสายจากทางสำนักงาน เมื่อเขากลับมาแล้วเห็นแขกคนสำคัญเข้าไปช่วยยกเศษวัสดุก่อสร้างก็ตกใจ ห้ามใครไม่ทัน ได้แต่ปล่อยให้ตามเลย เพราะตอนนั้นช่วย

ชีวิตคนสำคัญว่า

ผู้ชายลืบทว่าคนช่วยกันขยับเศษซากทีละชิ้นสองชิ้นตามคำสั่งราชาเจช มีช่วงให้ลูนระทิกบ้างตอนที่เรือบางขึ้นออกมาแล้วเกิดเสียงพังครืน สร้างความหวาดเสียวให้ผู้ชมที่ยืนเชียร์อยู่ ยิ่งโชคดี...ส่วนที่พังลงมาอยู่อีกฟาก ล้มเพียงไม่กี่ชิ้นแล้วก็กลับนั่งสงบเหมือนเดิม ทุกคนปาดเหงื่อ รู้สึกเหมือนกำลังเล่นเกมดิ่งไม่เจ๊งก่า ใครดิ่งพลาดอาจทำตึกทั้งหมดพังถล่มลงมาได้

คนเดียวที่ยังดูสงบนิ่งคือราชาเจช เขาสั่งเรือต่อ นับจากนั้นก็ไม่มีอุปสรรคอะไรอีก ราอูลพระเอกของเรื่องได้ออกมาก่อนเพราะอยู่ตำแหน่งนอก ส่วนนางเอกอยู่ลึกเข้าไปข้างใน ต้องเรือขึ้นส่วนอีกหลายชิ้น กว่าจะเกิดช่องพอให้ดึงตัวออกมาได้

ราชาเจชก้มหมอบกับพื้น เอื้อมมือออกไปปรับตัวนางเอกของเรื่องออกมา “ระวังหัวนะครับ” เขาวางมือบนศีรษะของเธอ ป้องกันการกระแทก เขาสังเกตเห็นเธอทำหน้าเหยงตอนลงน้ำหนักเท่า คาดว่าน่าจะบาดเจ็บแน่ จึงตัดสินใจซ้อนร่างบาง อุ้มเธอออกมาจากใต้ซากปรักหักพังท่ามกลางสีหน้าลุ่นสุดตัวของทุกคน

ลิตารู้สึกตั้งแต่ตัวเธอลอยหิวขึ้นมาจากพื้น สัมผัสได้ถึงท่อนแขนแข็งแรงโอบกระชับเรือนร่าง เขาก้าวเดินด้วยจังหวะเร่งรีบแต่มั่นคง เธอซ้อนตาค้างมองเขา จากมุมที่อยู่ในอ้อมแขนเขาตอนนี้ เห็นชัดแค่แนวไรเคราจางๆ ที่ปลายคาง ถัดขึ้นไปเห็นสันจมูกกับดวงตาเขานิดหนึ่ง แต่ก็ยังมองไม่ถนัดนัก

“ลิต้า เป็นยังไงบ้าง เจ็บตรงไหนไหม” ทีมงานหลายคนกรูกันเข้ามาดูอาการบาดเจ็บของหญิงสาว บางส่วนแบ่งไปดูแลพระเอก

ลิตาละสายตาจากใบหน้าของฮีโร่ผู้ช่วยชีวิต หันมาพูดกับทีมงานว่า “เจ็บแขนค่ะ”

ใบหน้าดาราสาวมอมแมม มีคราบสกปรกเปรอะเปื้อน แต่ทุกคนก็ยิ่งเห็นสีหน้าเหยงแสดถึงความเจ็บปวด

“ที่นี่มีห้องพยาบาลหรือเปล่า” ราเจซหันไปถามมาโนช
 ลลิตาเงยหน้ามองปลายคางเขาอีกครั้ง ขณะนี้เขาก็กังไม่ปล่อยเธอลง
 เลย

“มีครับ อยู่ไม่ไกลจากตรงนี้ นั่งรถผมไปดีกว่า เชิญครับ”
 ราเจซไม่รอช้า รีบอุ้มร่างคนเจ็บตามหลังมาโนชไป อันรามกับทีมงาน
 อีกสองคนก็ตามไปด้วย

“มีแผลหรือเปล่า”

นั่นคือคำถามแรกจากผู้กำกับ หลังชิมรินที่ทีมงานกองถ่ายโทร. ไป
 รายงานอาการบาดเจ็บของลลิตา ทางห้องพยาบาลบอกว่าไม่น่าจะมีอะไรหัก
 แต่แนะนำให้ไปตรวจเช็กเพื่อความแน่ใจที่โรงพยาบาลอีกที

“ไม่มีค่ะ พยาบาลเช็ดทำความสะอาดให้แล้ว แขนขายังเนียนสวย
 เหมือนเดิม ไม่ต้องห่วง” ชิมรินยืนยันให้หายห่วง

การถ่ายทำภาพยนตร์ระดับนี้ใช้ทุนมาก ทุกอย่างตระเตรียมไว้หมด
 แล้ว หากนักแสดงบาดเจ็บ หรือมีรอยแผลไม่น่ามองก็อาจเป็นอุปสรรคต่อ
 การถ่ายทำ ถึงแม้ว่าสมัยนี้จะมีเทคนิคการแต่งหน้าและการตัดแต่งภาพด้วย
 คอมพิวเตอร์ แต่ก็จะเป็นการเพิ่มภาระให้ทีมงานโดยไม่จำเป็น

คนซื้อตั๋วเข้ามาดูหนัง นอกจากต้องการเนื้อเรื่องที่สนุกสนานแล้ว
 ความสวยหล่อของพระนางก็เป็นสิ่งสำคัญไม่แพ้กัน ผู้กำกับจึงกังวลเรื่อง
 พวกนี้เป็นธรรมดา

หลังวางสายจากผู้กำกับ ชิมรินเดินกลับมาที่เตียงคนเจ็บ ลลิตา
 นางเอกสาวกำลังกล่าวขอบคุณชายหนุ่มผู้ช่วยชีวิตเธอไว้

“ขอบคุณที่ช่วยฉันนะค่ะ” ลลิตามองชายหนุ่มที่อุ้มเธอออกมาจาก
 ซากปรักหักพังด้วยแววตาซาบซึ้ง

“ไม่เป็นไรครับ” ราเจซยิ้มให้อย่างสุภาพ

อันรามมองคนเจ็บแทบไม่กะพริบตา เขาไม่เคยรู้จักเธอมาก่อน จึง

คิดว่าน่าจะเป็นดารานีใหม่ และน่าจะมีเชื้อสายหลายชาติผสมกันด้วย แต่
อันรามยังไม่แน่ใจว่าน่าจะเป็นส่วนผสมที่ลงตัวราวสวรรค์ปั้นแต่งแบบนี้
ต้องหลอมรวมยืนเด่นจากเชื้อชาติไหนมาบ้าง...

มานิซเองก็เพิ่งนึกขึ้นได้ เขายังไม่มีโอกาสได้แนะนำทั้งสองฝ่ายให้
รู้จักกัน

“คุณลลิตาครับ นี่คุณอันราม อัมมานี่ ส่วนนี้คุณราเจซ ชาร์มา ครับ”

“ต้องขอบคุณคุณทั้งสองมากๆ เป็นโชคดีที่พวกคุณอยู่ใกล้ๆ พอดี”
ชิมรินกล่าวขอบคุณในฐานะตัวแทนจากกองถ่ายภาพยนตร์ ถ้าไม่ได้พวกเขา
ที่งานของเธออาจทำให้หนักแสดงบาดเจ็บไปมากกว่านี้ด้วยความรู้เท่าไม่ถึง
การณ์

บุรุษทั้งสองยิ้มรับคำขอบคุณ ชิมรินหันไปบอกคนเจ็บว่า

“เดี๋ยวไปโรงพยาบาลให้หมอตรวจดูให้แน่ใจสักหน่อยดีกว่านะคะ”

ลลิตาพยักหน้ารับ พยายามเซ็นรถเซ็นमारอรับเพื่อไปส่งถึงรถยนต์
ด้านนอกที่ชิมรินติดต่องีมาจอตลอดอยู่แล้ว นางเอกสาวซ้อนตาขึ้นมอง
ราเจซ รู้แล้วว่าถึงเวลาต้องจากลา...

“ขอให้หายไวๆ นะครับ” อันรามอวยพรก่อนที่หญิงสาวจะถูกเซ็น
ออกไป

“ขอบคุณคะ” ลลิตาเอ่ย พร้อมกับชำเลืองมองผู้ชายข้างหลังอันราม
...ฮีโร่ของเธอ

ราเจซไม่ได้กล่าวอำลา ทำเพียงผงกศีรษะเล็กน้อย และยิ้มให้อย่าง
สุภาพ แต่เป็นยิ้มที่ทำให้หัวใจลลิตาเต้นผิตจังหวะไปเลย...

ลลิตานั่งอยู่บนรถเซ็น ก็มมองข้อเท้าตัวเองซึ่งมีผ้าอึลาสติกพันอยู่
ส่วนที่แขนข้างซ้ายใส่ตาข่ายพยุงไว้ ขณะนี้อาการปวดทุเลาลงกว่าตอนแรก
มาก คงเพราะยาที่หมอเพิ่งฉีดให้เริ่มออกฤทธิ์แล้ว โชคดีที่ไม่มีส่วนไหนหัก
ไปเช่นนั้นคงมีผลกระทบต่อแผนการถ่ายทำภาพยนตร์แน่

ลลิตารู้ว่าเธอยังไม่ใช่ดาราดังถึงขนาดที่ทุกอย่างจะต้องหยุดรอเพื่อเธอเพียงคนเดียว ถ้าอาการสาหัสถึงขั้นกระดูกหักต้องพักยาวเป็นเดือน ทางทีมงานคงไม่รอ ภาพยนตร์เรื่องนี้คงจะต้องมีนางเอกคนใหม่มาแทนที่เธออย่างแน่นอน

ชิมรินเพิ่งกลับมาจากการเรื่องค่าใช้จ่าย ทางกองถ่ายรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด ก่อนหน้านี้อลลิตาทำท่ากระวนกระวาย เพราะมันจะต้องไปรับเพื่อนที่สนามบิน ชิมรินเห็นดาราสาวเพ็งวางสายจึงถามว่า

“เรียบบร้อยไหมคะ”

“ค่ะ ฉันวานให้คนขับรถของกองถ่ายไปรับแขกที่สนามบินให้แล้ว” ลลิตาตอบ แขกคนสำคัญของเธอจะเดินทางมาถึงมูมไบในวันนี้ ทีแรกลลิตาตั้งใจว่าจะไปรับด้วยตัวเอง แต่มาเกิดอุบัติเหตุเสียก่อน คงต้องรอปบกันที่บ้านทีเดียว

“นี่ยาของคุณค่ะ” ชิมรินยื่นถุงยาให้ “วันนี้คุณโชคร้าย แต่ในความโชคร้ายก็ยังมีความโชคดีนะคะ ดีที่ได้คนมาช่วยไว้ คนสำคัญเสียด้วย”

พูดถึงคนที่มาช่วย หน้าตาลลิตาก็สดใสขึ้น

“ใช่ค่ะ ถ้าไม่ได้คุณรา...”

ลลิตายังไม่ทันเอ่ยชื่อวีรบุรุษของเธอ ชิมรินกลับแทรกขึ้นมาก่อนว่า “คุณนี้มีวาสนา มาอยู่อินเดียไม่เท่าไร ก็ได้พบนักธุรกิจแถวหน้า เศรษฐีอันดับต้นๆ ของประเทศเราเชียวนะ ตัวจริงเขาหล่อเนอะ คุณว่าไหม” เธอทำท่าเพื่อฝัน ส่วนคนฟังทำหน้างุนงง

“คนไหนเธอคะ”

“ก็คุณอันรามไงคะ” ชิมรินเอ่ยชื่อคนดัง

“อ้อ เธอคะ ฉันไม่เคยรู้จักเขามาก่อน”

ลลิตาไม่ใช่คนที่นี่ ชิมรินจึงคิดว่าไม่แปลกที่เธอจะไม่รู้จัก อันราม อัมบานี

“คุณอันรามลงข่าวหน้าสังคมกับแวดวงธุรกิจทุกวันนี้แหละค่ะ เป็น

ข่าวกับเรณูกาของเราอยู่ด้วยนะคะ”

ทั้งหมดเป็นข้อมูลใหม่ที่ไม่ลลิตาเพิ่งรู้...แต่นั้นก็ไม่ใช้เรื่องที่เธอสนใจนัก
หรือก

“แล้วคุณราเจชละคะ” ดาราสาวมถึงคนที่ช่วยเธอออกมาจากใต้
ซากนกถล่ม แต่ชิมรินทำหน้าที่นางนง

“ใครหรือคะ”

“คนที่ช่วยฉันไว้” ลลิตาตีหน้ายุ่ง ดูเหมือนใครๆ จะให้ความสนใจ
แต่นายอันรามอะไรนั่น เขาไม่ใช่คนช่วยเธอออกมาสักหน่อย

“อ้อ ฉันก็ไม่รู้จักเหมือนกันค่ะ คงเป็นลูกน้องของคุณอันรามมั้งคะ”
ชิมรินตอบอย่างไม่ใส่ใจ พอดีเสียงโทรทัศน์มือถือของชิมรินดังขึ้นมา ลลิตา
จึงไม่มีโอกาสได้ถามข้อมูลอะไรเพิ่มเติมอีก

คุยโทรศัพท์อยู่สักพัก สาวอินเดียหน้าเข้มตามมาก็เดินกลับมาบอก
ลลิตาว่า

“ผู้กำกับโทร. มาค่ะ จากทั้งหมด คงต้องใช้เวลาซ่อมแซมหลายวัน
และคุณก็บาดเจ็บด้วย เขาเลยบอกพักกองสักสามสัปดาห์ ช่วงนี้คุณพักรักษา
ตัวแล้วกันนะคะ จากเสร็จเมื่อไหร่ฉันจะโทร. ไปบอก ฉันเตรียมรถมารับ
คุณที่หน้าโรงพยาบาลแล้ว เขาจะไปส่งคุณที่บ้านค่ะ”

ลลิตาพยักหน้าเข้าใจและกล่าวขอบคุณ ได้พักกองก็ดีเหมือนกัน เธอ
จะได้มีเวลาต้อนรับแขกคนสำคัญ คิดถึงคนที่กำลังเดินทางมา ลลิตาก็ตั้งใจ
จนเนื้อเต้น

คนขับรถของกองถ่ายมาส่งลลิตาถึงคอนโดมิเนียมในย่านเคหสถาน
ของผู้มีอันจะกิน ลลิตาทราบว่าแขกคนสำคัญของเธอมาถึงก่อนและรออยู่
ที่ห้องแล้ว หญิงสาวใช้ไม้ค้ำยัน เดินกะเผลกๆ ขึ้นลิฟต์โดยมีคนขับรถลง
มาช่วยประคอง เมื่อมาถึงที่พัก พบแขกนั่งรออยู่ที่โซฟา ลลิตาก็ยิ้มดีใจ
แทบจะลืมความเจ็บปวด เผลอวิ่งไปกอดผู้มาเยือน

“พี่เมย์!”

“ระวังจ๊ะ” อีกฝ่ายต้องร้องเตือนด้วยความห่วงใย และรีบวิ่งเข้าไปรับร่างคนเจ็บไว้

ลลิตากอดรัดร่างมาริสา พร้อมกับบอกว่า

“คิดถึงจังเลย”

มาริสาแหม่ยิ้มกับกิริยาช่างอ่อนของรุ่นน้องที่เธอรักเหมือนน้องสาวแท้ๆ

“คนที่ไปรับพี่เล่าเรื่องอุบัติเหตุให้ฟังหมดแล้ว โชคดีจริงๆ ที่ไม่เป็นอะไรมาก” มาริสาดึงร่างลลิตาออกห่างเพื่อสำรวจจุดบาดแผลให้ชัดๆ

สังเกตจากผ้าพันแผล มาริสาเดาว่ามีอาการบาดเจ็บสองจุด คือข้อเท้ากับท่อนแขน แต่ลลิตายังพอเดินลงน้ำหนักได้บ้างแม้ไม่เต็มที แสดงว่าอาการคงไม่สาหัส

“นั่นสิคะ ตอนแรกลลิตายังคิดว่าจะไม่รอด ดีที่ได้คนช่วยออกมาเร็ว”

นึกถึงเหตุการณ์น่าหวาดเสียวแล้ว ลลิตาก็อดนึกถึงวีรบุรุษของเธอไม่ได้ เขาขี่ม้าขาวมาช่วยเธอได้ทันเวลา ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้พบเขาอีกหรือเปล่า ลลิตายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ก่อนจะดึงสติกลับมาอยู่ที่คนตรงหน้า

“พี่เมย์เดินทางเป็นยังไงบ้างคะ”

สองสาวชวนกันไปนั่งคุยต่อที่โซฟา มาริสาช่วยประคองคนเจ็บไปตลอดทาง

“ราบรื่นตลอดทางจ๊ะ ที่นี่เจริญกว่าที่พี่คิดไว้เยอะเลย กำลังสร้างอะไรเยอะเยอะเชียวะ”

มาริสาเพิ่งเคยมาอินเดียเป็นครั้งแรก ค่อนข้างประหลาดใจกับสิ่งที่พบ ภาพอินเดียในสายตาเธอก่อนหน้านี้ ไม่มีอะไรใกล้เคียงกับของจริงที่เธอเพิ่งได้เห็นเลย

นับตั้งแต่เครื่องบินลงจอดที่ท่าอากาศยานนานาชาติมும்ไบ บรรยากาศภายในสนามบินทันสมัยกว่าที่เธอคิด เมื่อออกมาด้านนอก สภาพบ้านเมือง

ก็เจริญก้าวหน้า มีอาคารสูงชนิดที่ต้องแหงนมองมากมาย ตึกรามบ้านช่อง ก็สวยงามทันสมัย ระหว่างทางมีการก่อสร้างหลายจุด ทั้งโครงการของ ภาคเอกชน และโครงการสาธารณูปโภคของภาครัฐ ล้วนเป็น 'บิกโปรเจกต์' ทั้งสิ้น

“แล้วดูซิ เรามาอยู่ที่นี้ไม่กี่เดือน พี่ว่าแทบจะเหมือนสาวอินเดียแท้ๆ เข้าไปแล้ว” สาวชาวไทยกวาดตามองร่างรุ่นน้องตั้งแต่หัวจดเท้า แต่เดิมน ลลิตาเป็นคนสวยจัดอยู่แล้ว แต่ตอนนี้รู้สึกว่าจะสวยผิดหูผิดตาไปกว่าเดิมน ลลิตาหัวเราะ ยิ้มเขิน

“เพราะการแต่งหน้าแต่งตัวมากกว่าค่ะ”

“เมื่อไหร่พี่จะได้ดูหนังลิต้าละ ฉากพี่แบบนี่ต้องหยุดถ่ายทำนาน ไหม” ถึงจะไม่ใช่คอหนัง แต่มาริส่าตื่นเต้นมากที่จะได้เห็นภาพน้องรักโลดแล่น อยู่บนจอเงินในวงการบอลลิวูด

“ไม่นานหรอกค่ะ วงการนี้ทุนเยอะ เสกอะไรได้ในพริบตา อีกไม่กี่ วันก็คงซ่อมเสร็จ สามสี่วันนี้ทางกองเขาให้ลิต้าพักรักษาตัวไปก่อน”

“สามสี่วันจะหายหรือ” มาริส่ามองดูข้อเท้าของรุ่นน้องอย่างไม่แน่ใจ

“น่าจะหายค่ะ แคंपวดบวมนิดหน่อย ไม่ถึงกับหัก แต่คงต้องขอ ผู้กำกับว่าช่วงแรกๆ อย่าเพิ่งถ่ายทำฉากเต้น”

“ถ้าต้องถ่ายทำฉากเต้น พี่ว่าขาลิต้าคงได้หักจริง พี่ลองดูหนังที่ลิต้า ส่งไปให้ โอ้โฮ! หนังอินเดียที่เขาเต้นกันมันสะบัด พี่นั่งดูอยู่ยั้งนีกอยากขยับ ตาม”

ปกติมาริส่าไม่ค่อยได้ดูหนัง เพราะไม่มีเวลา หนังอินเดียยังไม่ต้อง พุดถึง ไม่เคยผ่านตาเลยสักเรื่องเดียว แต่เมื่อรุ่นน้องคนสนิทมีโอกาสดูมาได้มา แสดงหนังบอลลิวูด มาริส่าก็เริ่มหันมาให้ความสนใจ อยากรู้ว่าหนังอินเดีย เป็นอย่างไร

เคยได้ยินว่ามีแต่ฉากร้องเพลงวงซำมเขาหลายลูก พระเอกนางเอก เล่นช่อนหากันเสียครึ่งเรื่อง นางเอกก็ต้องอวบอืด พุงกระเพื่อมยาม

เคลือบไหวตามจังหวะดนตรี เธอยังนึกแปลกใจว่านางเอกรูปร่าง ‘เป๊ะ’ อย่าง
ลลิตา จะเข้าเค้าเป็นนางเอกอินเดียนกับเขาได้อย่างไร

จนเมื่อได้ลองเปิดดูแผ่นวีดีทัศน์หนึ่งที่ลลิตาส่งไปให้ มาริสาก็เพิ่งรู้
หนังอินเดียสมัยนี้พัฒนาไปไกลมาก ที่จริงก็อาจจะไปไกลมานานแล้ว แต่
เธอไม่รู้เรื่องเอง

เรื่องร้องเพลงเต้นรำนั้นยังมีอยู่ แต่เป็นแบบร่วมสมัย อลังการงาน
สร้าง คึกคักเร้าใจ มาถูกที่ถูกเวลา ไม่เกะกวดไม่เฟื่องหน้ามือ และการ
ออกแบบท่าเต้นก็เป็นมืออาชีพ ขึ้นเวทีระดับโลกได้สบาย หนังหลายเรื่อง
ยิ่งใหญ่อลังการชนิดที่ว่าสู้กับฮอลลีวูดได้ มาริสายังนึกเสียดาย เธอม่่วไป
อยู่ไหนมาจึงไม่รู้ว่าจะอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเพื่อนบ้านในเอเชียด้วยกัน
พัฒนาไปไกลมากขนาดนี้

“อยากเห็นพี่เมย์เต้นจัง” ลลิตาหัวเราะคิกคัก จินตนาการภาพ
นักธุรกิจสาวผู้มึนคลึกเอากางเกงนอนอย่างมาริสาลุกขึ้นมาโยกย้ายสาย
สะบัด คงเป็นบุญตาสำหรับผู้พบเห็น

“รอให้ลิต้าสอนละกัน” มาริสาทูดยิ้มๆ แล้วสองสาวก็ระเบิดหัวเราะ
ออกมาพร้อมกัน

“เฮ้อ...ดีใจจังเลยที่พี่เมย์จะมาเปิดตลาดที่นี่ ลิต้าจะได้มีเพื่อนแล้ว”
ลลิตาโผล่เข้ากอดมาริสากอีกครั้ง

“เรื่องนี้ต้องขบใจลิต้าด้วย ถ้าไม่ใช่เพราะลิต้าโกอินเตอร์มาฮอลลีวูด
พี่ก็คงไม่นึกถึงตลาดอินเดียเลย” มาริสากล่าวขอบคุณ

สองสาวยิ้มให้กัน ถึงแม้ไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน แต่ลลิตารักและ
นับถือมาริสาเหมือนพี่สาวแท้ๆ ส่วนมาริสาก็รักและเอ็นดูลลิตาเหมือน
น้องสาวแท้ๆ เช่นกัน ทั้งสองคนรู้จักกันตั้งแต่สมัยเรียนชั้นมัธยม มาริสา
เป็นเด็กเรียนระดับหัวกะทิของโรงเรียน ส่วนลลิตาเป็นดาวโรงเรียน มีหนุ่มๆ
รุมชายชนมจีบ ได้รับคัดเลือกเป็นดรัมเมเยอร์สามปีซ้อน ทั้งคู่ต่างเป็น
ดาวเด่นของโรงเรียน เพียงแต่เด่นในคนละทางเท่านั้นเอง

ลลิตาได้รู้จักกับมาริสาในห้องแนะแนว เธอถือโอกาสเข้าไปขอคำปรึกษาเรื่องการสอบเข้ามหาวิทยาลัย มาริสาก็แนะนำอย่างดี ลลิตาจึงรู้สึกชื่นชมเพราะมาริสาเป็นผู้หญิงเก่ง ลลิตายกมาริสาเป็นไอดอลในดวงใจ จุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ของทั้งคู่เริ่มนับหนึ่งมาตั้งแต่วันนั้น...

ต่อมาลลิตาเลือกสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกันตามรอยรุ่นพี่ แต่คนละคณะ ตอนทีลลิตาเข้าปีหนึ่ง มาริสายู่ปีสุดท้ายแล้ว เมื่อมาริสาเรียนจบก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ ส่วนลลิตาเริ่มเข้าวงการบันเทิง แต่ทั้งคู่ยังคงติดต่อกันสื่อสารทุกซัปดาห์ ให้คำปรึกษา และไปมาหาสู่กันอย่างสม่ำเสมอจนถึงปัจจุบัน

“เออ...มะรืนนี้พี่มีนัดพบกับเจ้าของบริษัทที่จะเซ็นสัญญาร่วมทุนกับบริษัทของพี่ ลิต้าไปเป็นเพื่อนพี่หน่อยได้ไหม ลิต้าคงช่วยพี่ได้มาก” มาริสาชักชวน

ลลิตาทำหน้ายู่ เรื่องธุรกิจหล่อนจะไปรู้อะไร

“โธ! อย่างลิต้าจะช่วยอะไรพี่เมย์ได้คะ”

“มีดาราสาวสวยไปนั่งร่วมโต๊ะ การเจรจาของพี่ต้องง่ายขึ้นแน่นอน แคीलิต้ายิ้ม หนูๆ ก็พร้อมจะสยบแทบเท้าลิต้าแล้วละจ๊ะ” มาริสาทูดยิ้มๆ ทำเอาคนถูกชมเขินจนหน้าแดง

“พี่เมย์ก็พูดเกินไป”

“น้อยไปสิจ๊ะ”

ลลิตาตัวดกค้อน แต่ลี้ๆ ก็เป็นปลื้มกับคำชม

“คืนนี้พี่เมย์นอนกับลิต้านะคะ จะได้เมาท์กันให้สะใจไปเลย”

“โอเคจ๊ะ”

๒

เนื่องจากขาของลลิตายังไม่หายดี มาริสาก็ขอให้พักผ่อน ยังไม่ต้องทำหน้าที่เจ้าบ้านพาเธอออกไปเที่ยวไหน สองสาวอยู่ในห้องพักตลอดทั้งวัน มีกลางวันแม่บ้านที่ลลิตาจ้างไว้เป็นคนทำอาหารให้กิน ส่วนมือเย็บลลิตาโทร. สั่งอาหารเดลิเวอรี่มาส่งถึงคอนโดฯ ทำให้มาริสารู้ว่าอินเดียก็ไม่ได้ต่างกับบ้านเมืองเธอเลย มีความสะดวกสบาย ความทันสมัยคล้ายคลึงกัน แต่ลลิตาบอกว่านี่เป็นเพราะที่นี่คือมุมไบ ศูนย์กลางธุรกิจของอินเดีย โลกของคนรุ่นใหม่ ถ้ามาริสไปได้ไปเห็นเมืองอื่นก็อาจจะเปลี่ยนความคิดที่ว่านี้

มาริสาก็อยากเห็น เมืองอื่นๆ ของอินเดียจะมีสภาพความเป็นอยู่อย่างไร หวังว่าเธอจะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวบ้าง

เย็นวันต่อมา มาริสามีนัดกับผู้ร่วมทุน อาคารของลลิตาดีขึ้น เดินได้คล่องกว่าวันแรก ลงน้ำหนักแล้วไม่รู้สึกรปวดหรือขี้ดยอกอีก ลลิตาจึงตัดสินใจจะไปเป็นเพื่อนมาริสาด้วย มาริสาแต่งตัวเสร็จจาก่อน จึงมานั่งเปิดภาพยนตร์บอลลีสู้ดูฆ่าเวลาไปพลางๆ ระหว่างรอน้องสาวแต่งตัว

นอกจากนางเอกสมัยนี้จะเວวบางร่างน้อยผิติดกับสมัยก่อนแล้ว ผัง

พระเอกก็ไม่ค่อยหน้า ที่มีคนปรามาสว่าพระเอกอินเดียวผิวกระดำกระด่าง หน้าตาอย่างกับมหาโจร มาริสได้เห็นของจริงอย่างนี้แล้วคงต้องเถียงขาคใจ พระเอกสมัยนี้หน้าตาหล่อเหลา ตาสีเขียวอมฟ้าสวย ผิวขาวจัดกับความคมเข้มของเครื่องหน้าอย่างลงตัว

ส่วนหุ่นนำมองไม่แพ้หน้าตา รูปร่างไม่น้อยหน้านายแบบบนแคตวอล์ก สูงยาวเข้าดี มีซิกซ์แพ็คและกล้ามเนื้อแน่นๆ เทบทุกคน

มาริสาดูเพลิน นอกจากพลอตเรื่องน่าสนใจ เพลงเพราะ ฉากถ่ายทำสวย พระนางก็ยิ่งสวยหล่อตึงดูดีอีกด้วย ดูไปได้เกือบครึ่งชั่วโมง ลลิตาแต่งตัวเสร็จออกมาจากห้องนอน เธอจึงกดหยุดหนังไว้แล้วหันมามองรุ่นน้อง

“ชุดนี้เป็นยังไงคะพี่เมย์ ผ่านไหม”

ลลิตาเดินออกมาในชุดกระโปรงคอวีผ้าพลีวยาวคลุมเข่า เข้ารูปเน้นทรวดทรง

“ขนาดที่เป็นผู้หญิงยังแทบไม่ยากกะพริบตา แล้วพวกหนุ่มๆ จะเหลือเธอจ๊ะ” มาริสายิ้ม

“พี่เมย์นะ อย่าแก่งลิตาลีคะ ตามจริงๆ นะ ถ้าไม่โอเค ลิต้าจะได้ไปเปลี่ยน” ลลิตาก็มองสำรวจตัวเองอีกครั้ง

“ดีแล้วละจ๊ะ ไม่มากไม่น้อยเกินไป หุ่นอย่างลิต้าใส่อะไรก็สวย พี่ละอีกจางจริงๆ” มาริสาก็ได้พูดเกินจริงเลย อย่างลลิตาสวมเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นธรรมดาก็ยังสวยมีเสน่ห์นำมอง ชุดกระโปรงแบบนี้ช่วยเสริมความอ่อนหวาน อวดสีระเพศหญิง เนื้อผ้ามีลวดลายปักเลื่อมสไตร์มารตะอยู่ด้วย คงทำให้ผู้ร่วมทุนชาวอินเดียของเธอประทับใจได้ไม่ยาก

“อ้อ เมื่อกี้พี่ดูหนัง พระเอกหล่อมากเลย ซื่ออะไรไม่รู้ ลิต้าเคยเจอตัวจริงเขาไหม” มาริสาวนคุยเรื่องหนังที่เธอดูค้างอยู่

“เรื่องไหนคะ”

มาริสาก็ไปที่หน้าจอโทรทัศน์ หนังถูกหยุดค้างไว้ ลลิตาเห็นแค่ภาพนิ่งจากเดี๋ยวก่อนรู้ว่าเรื่องอะไร

“อ้อ หริทิด โรซาน ลิต้าก็ชอบคนนี่ค่ะ เขาเป็น ‘King of Dance’ ของวงการเลยนะค่ะ เต็มแก้มมาก ลิต้ายังไม่เคยเจอเขาเลยค่ะ แต่เดือนหน้าได้ข่าวว่าเขาจะมาถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องใหม่ที่ฟิล์มซิตี ลิต้าจะคอยชะเง้อมองไม่ให้พลาดแน่”

มาริส้าชักอิจฉา นึกอยากเห็นตัวจริงพระเอกอินเดียคนนี้บ้าง เพราะเขาหล่อและมีเสน่ห์จริงๆ

“พระเอกนางเอกอินเดียมีแต่สวยหล่อกันทั้งนั้น ฟังว่าทำไมถึงได้อิน บางคนบอกว่าพระเอกอินเดียดำ หน้าตาเหมือนโจร ส่วนนางเอกหน้าสวยแต่หุ่นอวบเกินไป บางคนก็มีพุง เท่าที่พี่ดู หุ่นดีกันจะตาย เพอร์เฟกต์อย่างลิต้านี่แหละ”

“นางเอกอวบๆ คงนิยมกันในสมัยก่อนค่ะ สมัยนี้ต้องดูแลรูปปร่างให้ฟิตแอนด์เฟิร์ม ผู้ชายก็เล่นกล้ามเข้าฟิตเนสกันทั้งนั้น แต่แบบที่พี่เมย์ว่าก็ยังมียะคะ อุตสาหกรรมหนังในอินเดียไม่ได้มีแค่บอลลีวูด แต่ยังมีตอลีวูด คอลลีวูดอีกด้วย”

“คืออะไรเธอจะ ต่างกันยังไงกับบอลลีวูด”

“บอลลีวูดที่ใหญ่ที่สุดค่ะ ส่วนตอลีวูดกับคอลลีวูดนี่เหมือนอุตสาหกรรมหนังภูมิภาค หนังหุ่นน้อยกว่าบอลลีวูด เป็นพวกหนังทางใต้ ซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาฮินดีค่ะ ตอลีวูดจะใช้ภาษาเตลุกู ส่วนคอลลีวูดใช้ภาษาทมิฬ ทางใต้ค่อนข้างจะอนุรักษ์นิยมชนิดหนึ่ง พระเอกนางเอกก็จะสไตล์แบบที่คนไทยเข้าใจกันนั่นแหละค่ะ”

มาริส้ารับฟังด้วยความสนใจ อุตสาหกรรมหนังอินเดียมีความหลากหลายมากจริงๆ

“สงสัยจะมาแล้วค่ะ” ลลิตาได้ยินเสียงออกด เธอเดินไปที่ระเบียงชะโงกหน้ามองลงไป เห็นรถลีมูซีนคันหรูจอดรออยู่ด้านหน้าอาคาร

“ไอ้โฮ อย่างกับราชารถมาเกยแน่ะ เราแต่งหุ่นน้อยไปหรือเปล่าคะพี่เมย์”

มาริสาดีนตามมาชะงักมองลงไปดูด้วย

“คงไม่หอรอกจะ นัดคุยธุรกิจ พี่ว่านี่ก็มากไปแล้วด้วยซ้ำ” มาริสาสวม
แค่เสื้อสูทกระโปรงเท่านั้น ลลิตาเชื่อพี่สาว และถึงตัดสินใจจะเปลี่ยนชุด
ก็คงไม่มีเวลาแล้ว

สองสาวคว่ำกระเป๋าเดินลงไปข้างล่าง ทางบริษัทผู้ร่วมทุนส่งคนขับรถ
มารับ ส่วนตัวผู้บริหารจะไปรออยู่ที่ภัตตาคารเลย นี่เป็นครั้งที่สองที่มาริสา
ได้ออกมาเห็นสภาพบ้านเมืองของมูมไบ บรรยากาศแตกต่างกับตอนออกมา
จากสนามบิน เพราะตอนนี้เป็นเวลาโพล้เพล้ ท้องฟ้าขมุกขมัว ไผยาม
ค่าคืนกำลังจะเริ่มส่องแสง

รถลีมูซีนเลี้ยวเข้าไปในอาคารสูงแห่งหนึ่ง สถานที่นัดหมายอยู่บนชั้น
ลิบเก้ เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก สองสาวก็ได้พบกับภัตตาคารหรู ห้องอาหาร
เป็นกระจกสามด้าน เห็นวิวมุมสูงยามค่ำคืนของมูมไบ ดวงไฟด้านล่างแข่งกัน
ส่องแสงวิบวับตัดกับสีดำมืดของท้องฟ้า

“ลิต้าเคยมาทานที่นี่ไหม” มาริสาทถาม

“ยังเลยคะ แต่ได้ยืนเพื่อนนักแสดงพูดถึงเหมือนกันว่าอาหารอร่อย
มาก”

“เขาตกแต่งสวยจังเลยนะ” มาริสาเงยหน้ามองเพดานห้องที่มีการ
แกะสลักเป็นลวดลายสไตล์ภารตอย่างละเอียดลออ ศิลปะที่นี่มีเอกลักษณ์
มองแวบแรกก็ได้กลิ่นอายความเป็นอินเดียทันที คล้ายๆ กับลายกนกที่มอง
ผ่านแวบแรกก็ต้องรู้สึกถึงความเป็นไทย

“ทางนี้ครับคุณผู้หญิง ท่านรออยู่ที่โต๊ะแล้ว” ผู้จัดการร้านตรงเข้ามา
ต้อนรับสองสาว และเชื่อเชิญเข้าไปยังห้องรับรองวีไอพีซึ่งเป็นห้องส่วนตัว
มาริสาก้าวเข้าไปก่อน ในห้องนั้นมีผู้ชายอยู่สองคน พวกเขาขึ้น
เพื่อต้อนรับพวกเธอ

“เอ๊ะ!” ลลิตาก้าวตามเข้ามาแล้วก็ชะงัก ถลึงตามองบุรุษทั้งสองอย่าง
ประหลาดใจ

ชายสองคนก็ทำท่าแปลกใจที่พบลลิตาเช่นกัน

“คุณสองคนรู้จักกันด้วยหรือครับ” ผู้ร่วมทุนของมาริสาทามขึ้นมา
ก่อน

มาริสาทำหน้างุนงง มองลลิตากับสองหนุ่มสลัไปมา

“คุณรู้จักลลิต้าเธออะ”

“ครับ เราเพิ่งพบกันเมื่อวันก่อน” นักธุรกิจหนุ่มอธิบาย แต่ยังไม่
กระจ่างชัดนัก

ลลิตาจึงเสริมว่า

“คุณอันรามกับคุณราเจชเป็นคนที่ช่วยลลิต้าตอนเกิดอุบัติเหตุที่กอง
นะอะ”

มาริสายักหน้าเข้าใจ แม้จะยังงงๆ อยู่นิดหน่อยเพราะไม่เห็นว่าโลก
จะกลมถึงขนาดนี้

“ผมขอแนะนำตัวก่อนแล้วกัน ผมอันรามครับ ยินดีที่ได้พบกัน
ในที่สุด” ชายหนุ่มคนแรกยื่นมือออกมาจับทักทายกับมาริสาก่อน

มาริสาทราบมาก่อนแล้วว่าวันนี้เธอจะได้พบ อันราม อัมบานี ผู้บริหาร
บริษัทอัมบานี แอสเสท รุ่นปัจจุบัน

“เช่นกันอะ” มาริสายื่นมือไปจับอย่างสุภาพ

จากนั้นอันรามจึงหันไปแนะนำชายหนุ่มข้างกายให้สองสาวได้รู้จัก
อย่างเป็นทางการ

“นี่ราเจช สถาปนิกมือหนึ่งของบริษัทที่ผมเล่าให้คุณฟัง”

มาริสายักหน้า ยิ้มให้หนุ่มสถาปนิก เขายิ้มตอบเช่นกัน ส่วนลลิตา
ยืนทำตาปริบๆ ใจเต้นรัว ไม่นึกว่าจะได้พบเขาที่นี่...โลกกลมหรือพรหมลิขิต
ลลิตาอยากคิดเข้าข้างตัวเองว่าเป็นอย่างหลัง

“ราเจช นี่คุณมาริสา กรรมการผู้จัดการบริษัทอเมเรต พร็อพเพอร์ตี้”
อันรามหันไปบอกราเจช

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ”

“ยินดีเช่นกันค่ะ”

สองหนุ่มสาวยื่นมือมาจับทักทายกัน ทุกคนสื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ลำเนียงภาษาอังกฤษสไตล์อินเดียของอันรามค่อนข้างจะฟังยากสำหรับมาริสา ส่วนลำเนียงของราเจชแทบจะเหมือนฝรั่งพูดไม่ผิดเพี้ยน

“เพื่อนที่คุณมาริสาบอกจะพามาด้วย ผมไม่ทราบมาก่อนว่าคุณคือคุณลลิตานี่เอง” ผู้บริหารอัมบานี แอสเสท หันไปยิ้มให้สตรีสาวสวยด้านหลังมาริสา

ลลิตายิ้มเขินๆ ลอบชำเลื่องมองไปทางราเจช พบว่าเขามองเธออยู่เช่นกัน

“ลิตาก็ไม่ทราบมาก่อนว่าบริษัทที่พี่เมย์จะร่วมทุนด้วยคือบริษัทของคุณอันราม”

“อาการบาดเจ็บของคุณเป็นยังไงบ้างครับ” อันรามก้มลงมองข้อเท้าหญิงสาว กระแสเสียงของเขาเจือความห่วงใย

“ไม่ได้เป็นอะไรมากค่ะ ต้องขอบคุณคุณราเจช ถ้าไม่ได้คุณ ฉันอาจต้องนอนโรงพยาบาล” ลลิตาหันไปมองชายหนุ่มผู้ช่วยชีวิตด้วยแววตาเป็นประกาย

อันรามหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี ยกมือตบไหล่ชายหนุ่มข้างกาย แล้วกล่าวว่า

“รายนี้เขาหัวไวครับ คิดเร็วแต่ก็มีสติ รอบคอบ แก่ไขสถานการณ์ และรับมือปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ผมถึงไว้ใจให้เขาดูแลงานที่เราสองบริษัทจะลงทุนร่วมกัน”

มาริสาหันไปยิ้มให้ราเจช เจ้าของบริษัทขมไว้เสียมมาก เตียวคงได้รู้กันว่ามิมีมือสมคำโฆษณาหรือไม่ แนะนำตัวกันแล้ว อันรามก็เชิญสุภาพสตรีทั้งสองนั่งร่วมโต๊ะ เมื่อทุกคนนั่งประจำที่ อาหารก็เริ่มเสิร์ฟ...

“มือนี่ผมสั่งอาหารอินเดียทั้งนั้น อยากให้คุณมาริสาได้ลองอาหารท้องถิ่น ไม่รู้คุณจะกินได้หรือเปล่า”

“ต้องลองค่ะ มาถึงที่แล้ว ถ้าพลาดอาหารท้องถิ่นก็เหมือนมาไม่ถึง”
เมื่อแขกเปิดใจ เจ้าถิ่นก็รีบนำเสนอเมนูเด็ด จำนวนงานที่บริการ
ยกมาทำให้มาริสตาต้องถามเจ้าภาพว่าเป็นอาหารสำหรับสี่คนแน่หรือ ขณะนี้
อาหารวางเรียงเต็มโต๊ะ และบริการบอกว่าจะทยอยนำมาเสิร์ฟเพิ่มอีกด้วย

อันรามแนะนำแกงมาซาลากินคู่กับนานกระเทียม ข้าวเลมอนและ
ไก่แทนดอร์ตามมาติดๆ สองอย่างหลังนี้มีรสชาติยังไม่คุ้นทั้งรสชาติและกลิ่น
ของมัน เธอต้องยกชามร้อนขึ้นจับเสียบหลายรอบเพื่อล้างรสเครื่องเทศที่
ไม่คุ้นลิ้น

“เป็นยังไงครับ กินได้ไหม” อันรามคอยสอบถามและทำท่าลุ้นผล
ไปด้วย

“ได้ค่ะ แกงมาซาลาเข้มข้นมาก ทานกับนานเข้ากันดี” มาริสตาเลือก
ตอบเมนูที่ตัวเองชอบ การรักษาน้ำใจเจ้าถิ่นเป็นสิ่งสำคัญ และเธอก็ชอบสอง
เมนูนี้จริงๆ ด้วย

เมื่อได้รับคำชม เจ้าถิ่นก็ยิ้มกว้าง ตีอกดีใจ

“ส่วนคุณลิต้า คงไม่ต้องห่วงใช้ไหมครับ น่าจะคุ้นกับอาหารของเรา
อยู่แล้ว” อันรามหันไปถามหญิงสาวอีกคนบ้าง เขาถือโอกาสตีสนิทด้วยการ
เรียกชื่อเล่นของเธอ

“สบายมากค่ะ ลิต้ากินมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว”

อันรามส่ายหัว สีหน้ายิ้มแย้ม เขาเดาไว้อยู่แล้วว่าลิต้าต้องมีเชื้อผสม
แต่เดาไม่ถูกว่าผสมมาจากชาติใดบ้าง เพิ่งทราบในวันนี้ว่าเป็นลูกครึ่งไทย-
อินเดีย พ่อเป็นไทยแท้ แม่เป็นคนอินเดีย ลิต้าเกิดและเติบโตที่เมืองไทย
เพิ่งมีโอกาสได้มาอินเดียตอนช่วงการบอลลีวูดนี่เอง

“คุณอันรามกับคุณราเจซ ไปทำอะไรที่ฟิล์มซิตีเธอคะ” ลิต้า
ถือโอกาสถามบ้าง เธอจ้องตาแป๋วไปที่ราเจซ หวังว่าเขาจะเป็นคนตอบ แต่
อันรามรับหน้าที่นั้นไปเสียก่อน

“อ้อ ผมเพิ่งประมูลโฉนดก่อสร้างที่เพิ่งจะเปิดใหม่ได้นะครับ บริษัท

ของเราจะเข้าไปก่อสร้างจากถ่ายทำภาพยนตร์ในโซนนั้น ตอนนั้นเราเจกกำลัง ออกแบบอยู่”

“อยากเห็นเร็วๆ แล้วลึคะ” ลลิตายิ้มให้เราเจก ดวงตาเธอเป็นประกาย ตื่นเต้น แต่คนตอบก็ยังคงเป็นอันรามตามเดิม

“รับรองว่าสวย และที่สำคัญ ไม่มีฟังก์ชั่นลงมาทับนักแสดงแน่ครับ” คำพูดล้อเลียนของอันรามเรียกเสียงหัวเราะจากผู้ร่วมโต๊ะ แม้แต่คนที่พูดน้อยที่สุดอย่างเราเจกก็ยังอดยิ้มออกมาไม่ได้

เมื่อพูดถึงผลงานของเราเจก มาริสาก็นึกขึ้นได้ เธอหันไปขึ้นชม สถาปนิกหนุ่มว่า

“ฉันได้ดูแฟ้มผลงานของคุณมาบ้างแล้ว ฝีมือของคุณมีเอกลักษณ์ มากค่ะ”

เราเจกค้อมศีรษะเล็กน้อยเป็นการขอบคุณ

“ขอบคุณครับ ผมตั้งใจที่จะได้ร่วมงานกับคนไทย เพื่อว่าจะได้ไอเดีย อะไรมาผสมผสานกันให้งานออกมาพิเศษยิ่งขึ้น”

มาริสายิ้มตอบอย่างสุภาพ ก่อนหันไปทางผู้บริหารอัมมานี แอสเสท

“ข้อเสนอที่ทางเรายื่นมา คุณอันรามไม่มีอะไรขัดข้องใช่ไหมคะ”

เมื่อพูดถึงเรื่องงาน สีหน้าของอันรามก็ดูจริงจังขึ้น

“ครับ ผมดูแปลนบ้านที่คุณส่งมาแล้ว มันน่าสนใจมากทีเดียว แต่คุณคงจะเอารูปแบบการก่อสร้างที่เคยขายได้ในเมืองไทยมาขายที่อินเดีย ไม่ได้ ผมคิดว่าเราคงต้องมีการประชุมหาจุดร่วมที่ลงตัวกว่านี้”

อมเรต พร็อพเพอร์ตี้ ทำโครงการบ้านจัดสรรมาเกินกว่าสิบปี สั่งสม ประสบการณ์มามาก ในส่วนนี้อันรามต้องยอมรับว่าอัมมานี แอสเสท ด้อย ประสบการณ์ในด้านนี้กว่ามาก เพราะยังไม่เคยจับโครงการบ้านจัดสรรเลย

“วิถีชีวิตของคนอินเดียไม่เหมือนชนชาติใดในโลก บ้านผูกพันกับการใช้ชีวิตประจำวัน เพราะฉะนั้นต้องตอบสนองไลฟ์สไตล์ของผู้อยู่อาศัย ให้ได้มากที่สุด ผมว่าเราคงยึดแปลนบ้านตามที่ทางคุณเสนอมาทันทีหมด

ไม่ได้ แต่ผมก็เห็นว่ามันมีหลายส่วนที่ดีและควรคงไว้”

มาริสายักหน้าเห็นด้วยกับคนพูด พลางนึกในใจว่านักธุรกิจหนุ่มคนนี้น่าสนใจ ก่อนหน้านี้คุยเล่นกันอยู่ เขายังมีท่าทีที่ขี้เล่นหยอกล้อปล่อยมุขสนุกสนาน แต่เมื่อถึงเวลาเอาการเอางาน เขาก็ปรับเปลี่ยนบุคลิกเป็นคนละคนราวพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ แต่ท่าทางจริงจังของเขาที่ไม่ได้ดูเคร่งเครียดจนเกินไป ยังคงเป็นการพูดคุยกันอย่างสบายๆ ไม่ได้ทำให้ผู้ร่วมโต๊ะรู้สึกเกร็งหรืออึดอัดขึ้นมาแต่อย่างใด

“ประเด็นว่าอะไรจะคงไว้ อะไรจะปรับเปลี่ยนแก้ไขเพิ่มเติม ผมอยากให้เห็นสถาปนิกทางคุณระดมสมองร่วมกับสถาปนิกของผม หากจุดที่ลงตัวร่วมกัน คุณมาริสาก็เห็นเป็นยังไง” อันรามเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายออกความเห็นบ้าง

มาริสายิ้มกว้าง

“ฉันเห็นด้วยค่ะ ที่จริงฉันก็ยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอินเดียไม่มากนัก มาเที่ยวนี้ คิดว่าจะอยู่สักกระยะ ก็ศึกษาหาข้อมูลให้มากกว่านี้”

“ดีครับ ถ้าคุณมาริสาดต้องการข้อมูลหรือความช่วยเหลืออะไร ขอให้ติดต่อเราเจอได้เลย ผมตั้งให้เราเจเป็นผู้ประสานงานระหว่างอัมบานี แอส-เสท กับอมเรต หรือเพอร์ตี เขาจะเป็นคนดูแลคุณระหว่างอยู่ที่นั่น” อันรามดีใจที่การเจรจาทำท่าจะไปด้วยดี ฝ่ายคู่สัญญาเปิดใจยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน นั่นจะทำให้การทำงานง่ายขึ้นอย่างแน่นอน

“ยินดีที่จะได้ร่วมงานกันนะคะ” มาริสายอกรางเส

“เช่นกันครับ” เขาตอบกลับอย่างสุภาพพร้อมยิ้มยินดีเช่นกัน

อันรามแทรกขึ้นมาว่า

“มัวแต่คุยเรื่องงาน คุณลลิตาเบื่อแย่เลย”

ทุกสายตาดึงไปหยุดอยู่ที่ลลิตา มาริสาก็สึมนึกไปเลยว่าลลิตานั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วย เธอคุยเรื่องงานเสียเพลิน

“ไม่หรอกค่ะ ลิต้าฟังเพลินเลย” ลลิตายิ้มแห้งๆ ที่จริงเธอไม่ค่อยได้ฟังนักหรอก มัวแต่มองมองหนุ่มสถาปนิกฝั่งตรงข้ามเสียมากกว่า

“ผมได้ข่าวมาว่า คุณลลิตาเป็นดาราดังที่ประเทศไทยมาก่อน” อันรามเปรยๆ แต่เขาโกหกอยู่ครึ่งหนึ่ง

เขาใช้คำว่า ‘ได้ข่าว’ เหมือนกับได้ยินได้ฟังมาโดยบังเอิญ แต่ที่จริงแล้ว เขาตั้งใจหาข่าวเกี่ยวกับเธอโดยตรงเลยต่างหาก อันรามจึงได้พบว่า ลลิตาเป็นนักแสดงจากเมืองไทย เพิ่งมาร่วมงานกับบอลลิวูดเป็นเรื่องแรก

“ไม่ถึงกับดังหรอกค่ะ” ลลิตาถ่อมตัว ตอบอันรามแต่ตาชำเลื่องมองผู้ชายอีกคนตลอด เธออยากรู้ว่าเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่อรู้ว่าเธอเป็นดาราดังที่ประเทศไทย...เขาจะสนใจเธอมากกว่าเดิมไหมนะ

“ใครบอกว่าไม่ถึงกับดัง ระดับนางเอกแถวหน้าเลยละค่ะ” มาริสช่วยแก้ให้ เมื่อเห็นรุ่นน้องถ่อมตัว

สิ่งที่เธอพูดไม่ได้เกินจริงเลย ลลิตาเป็นนางเอกระดับแถวหน้าของช่อง ผ่านงานละครมาแล้วมากมาย ทั้งที่อายุเพียงแค่อายุสิบห้า มีพระเอกคู่ขวัญที่แฟนๆ ตามเชียร์ ไม่ว่าจะจับคู่กันเล่นละครเรื่องใดเรตติ้งก็พุ่งกระฉูดจนจุดไม่อยู่ ถ้าไม่ดังจริงก็คงไม่ไปเข้าตาที่ทีมงานในบอลลิวูดจนได้รับการทาบทามให้มาเล่นหนังที่นั่นแน่

เหตุผลที่ลลิตาเป็นที่สนใจ ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะเรื่องภาษาซึ่งลลิตาพูดฮินดีได้ ประกอบกับเรื่องหน้าตาที่น่าจะถูกจริตผู้ชมทางนี้ แต่ถ้าไม่มีความสามารถด้วยละก็ มาริสเชื่อว่ารุ่นน้องของเธอคงไม่มีทางเดินมาถึงจุดนี้ได้

“เป็นโชคคิที่ได้คุณมาประดับวงการบอลลิวูดของเรา” อันรามกล่าวชื่นชม

“เป็นโชคคิของฉันมากกว่าค่ะ” ลลิตากล่าวแก้ ซึ่งเธอก็รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

ใครๆ ก็รู้ว่าบอลลิวูดเป็นอุตสาหกรรมภาพยนตร์ที่ยิ่งใหญ่มาก ไม่แพ้ฮอลลิวูดของทางฝั่งอเมริกาเลย และไม่ใช่ว่าใครจะเข้ามาได้ง่ายๆ นับเป็นเกียรติที่เธอมีโอกาสดำเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของวงการนี้

“วันเปิดตัวหนังของคุณ ผมขอจองตัวมาเปิดตัวที่โรงภาพยนตร์ของผมด้วยนะครับ”

“เรื่องนี้คงต้องถามผู้จัดการฉันละ” ลลิตายังไม่กล้าตักปากรับคำ

“แล้วผมจะให้คนติดต่อนะ” อันรามบอก

“อ้อ โรงหนังของผม ราเชชก็เป็นคนออกแบบ ได้รับการโหวตให้ติดท็อปเทนโรงหนังสวยที่สุดในโลก ถ้าคุณมาริสามีเวลา ลองแวะไปดูลิคริบเพื่อจะได้ไต่เต้าการออกแบบบ้าง”

“ฉันคงต้องรบกวนคุณราเชชช่วยพาไปนะคะ” มาริสาสนใจจริงๆ โรงหนังที่สวยที่สุดในโลก ถ้าได้เห็นคงเป็นบุญตา

“ยินดีครับ” ราเชชตอบรับอย่างสุภาพ

ลลิตาจ้องมองเขาตาแป๋วอยู่ก่อนแล้ว เธอถือโอกาสถามเขาว่า

“คุณราเชชชอบดูหนังใหม่คะ”

“ไม่ค่อยได้ดูหรอกครับ ดาราก็ไม่ค่อยรู้จัก ผมต้องสารภาพว่าผมเพิ่งรู้จักคุณ” เขาตอบอย่างตรงไปตรงมา

ลลิตาหน้าเงื่อนเล็กน้อย แต่ก็ยังคงมีรอยยิ้ม

“ไม่แปลกหรอกคะ ฉันยังไม่มีผลงานที่นี้สักเรื่องเลยนี่คะ”

อันรามเห็นหญิงสาวทำหน้าที่เก๋ๆ เลยแก้สถานการณ์ขึ้นมาว่า

“เดี๋ยวลองชมหวานกันหน่อยนะครับ ผมสั่งไว้หลายอย่าง”

มาริสาพยักหน้า แต่นึกหัวน้แครงในใจ เพราะเคยได้ยินกิตติศัพท์เรื่องชื่อของขนมหวานอันเดียวมาว่า ‘หวานจับจิตจับใจ’

เมื่อคำวันนี้เน้นไปที่การทำควมรู้จักผูกสัมพันธ์กันมากกว่าจะเป็นการคุยเรื่องธุรกิจอย่างจริงจัง กิณของหวานเสร็จแล้ว พุดคุยกันต่ออีกเล็กน้อย พวกหนุ่มๆ ก็ลงมาส่งสองสาวที่หน้าตึก มีรถคันเดิมมารอรับอยู่เพื่อพาสองสาวกลับไปส่งที่บ้าน

“ขอบคุณสำหรับอาหารมือนี่นะคะ อร่อยมากคะ” มาริสากล่าวกับ

เจ้าภาพ

“ดีใจที่คุณสองคนชอบครับ” อันรามส่ายหัวเบาๆ

ราเจชบอกว่า “คุณมาริสต้องการจะออกไปเก็บข้อมูลเมื่อไหร่ โทร. นัดผมได้เลยนะครับ”

“ขอบคุณมากค่ะ”

ทั้งสี่เื่อยลากันอีกครั้ง แล้วสองสาวก็ก้าวขึ้นรถ รถลีมูซีนเคลื่อนออกไปสักพักแล้ว ราเจชจึงสะกิดอันราม

“คุณอันรามครับ”

อันรามสะดุ้งเล็กน้อย หันมามองคนข้างกาย

ราเจชเองก็งุนงง เพราะเรียกอยู่หลายทีแล้วอันรามไม่ตอบ

“กลับกันเลยไหมครับ” เขาทวนคำถามอีกครั้ง

นักธุรกิจหนุ่มพยักหน้าแล้วยิ้มกรุ้มกริม

“อืม นายว่าเธอเป็นยังไง”

“ดูเป็นผู้หญิงเก่งครับ ท่าทางคล่องแคล่ว หัวสมัยใหม่ ทั้งที่อายุยังไม่มาก แต่บุคลิกดูเป็นผู้ใหญ่ มีความมั่นใจในตัวเองสูง”

นั่นเป็นสิ่งที่ราเจชสังเกตเห็นและประมวผลได้จาก การนั่งพูดคุยกันตลอดหนึ่งชั่วโมงครึ่ง แน่นนอนว่าการจะทำความรู้จักตัวตนของใครสักคน ต้องใช้เวลามากกว่านั้น สิ่งที่เขาพูดออกไปเป็นเพียงความรู้สึกแรกพบ ซึ่งอาจเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งในตัวตนแท้จริงของมาริสาก็เป็นไปได้

“ฉันหมายถึงคุณลลิตา”

ราเจชทำหน้าก้อ...โธ่! ใครจะไปรู้ว่าถามถึงผู้หญิงอีกคน

“พระเจ้าช่างปั้นแต่งเหลือเกินนะราเจช” อันรามพึมพำ ทำตาลอยมองตามทั้งที่รถคันนั้นลับสายตาไปตั้งนานแล้ว

“ขนมอินเดียนี้หวานจริงๆ นะลิต้า ขนาดตีมน้ำไปหลายแก้วพียังแสบคอกอยู่เลย ลิต้ากินเข้าไปได้ยังไงตั้งสองลูก”

มาริสานึกถึงชนมกุหลาบจามูน เห็นลูกกลมๆ เล็กๆ แค่นั้นไม่เห็นว่า จะมีพิษสงเหลือร้าย กัดคำแรกเข้าไปเธอถึงกับผงะ แต่ต้องพยายามเก็บอาการเพราะกลัวเจ้าภาพจะเสียใจ และเห็นคนอื่นๆ ก็กินกันหน้าตาเฉย เธอต้องกล้ำกลืนกินให้หมดลูก พยายามดักแต่เฉพาะตัวแป้ง เลี้ยงน้ำเชื่อมที่ตัวขนมแช่อยู่ ยิ่งปล่อยให้แช่อยู่นานรสน้ำเชื่อมก็ยิ่งซึมซาบเข้าไปมาก มารีสาก็ต้องเร่งกินเร่งกลืนให้หมดลูกเร็วๆ ขณะนี้เธอก็ยังรู้สึกถึงรสหวานติดปลายลิ้นอยู่เลย

“แม่ทำให้ลิ้นดำกินมาตั้งแต่เด็กๆ กินแล้วลอะ ละ ลิ้นดำว่าอร่อยออก”

“กินหวานขนาดนี้แต่กลับไม่อ้วนเลย น่าอิจฉาจริง” มารีสากอดเอวน้องสาว ขณะนี้พวกเธอกลับถึงห้องพักแล้ว มาถึงก็ล้มตัวเอกเขนภบนโซฟาด้วยกันทั้งคู่ เพราะอิมจนลุกไปทำอะไรไม่ไหว

“พี่เมย์ก็ไม่เห็นจะอ้วน” ลลิตาย่นจมูก

ถ้าพูดกันถึงเรื่องรูปร่าง ลลิตากินขาดกว่ามาริสายอยู่แล้ว ทรวดทรงองค์เอวของดาราสาวคอดเว้าได้รูป และอวบอ้วนในส่วนที่ควรจะเป็น สมเป็นสรีระของอิสตรีและมี ‘Sex Appeal’ โดยที่ไม่ต้องพยายามทำอะไร ไม่จำเป็นต้องแต่งกายเซ็กซี่ แม่สวมเสื้อยืดกับกางเกงยีน เสน่ห์ของเธอก็เปล่งประกายออกมาได้

ส่วนมาริสาเป็นผู้หญิงรูปร่างสูงโปร่ง มือก็มีเอวอยู่ข้างตามสมควร แต่ถ้าเดินคู่กับลลิตาแล้ว ผู้ชายก็คงเลือกมองลลิตามากกว่า

“แต่ก็กินตามใจปากไม่ได้หรอกจะ ปีหน้าที่จะสามสิบแล้ว มันเบิร์นไม่ได้ดีเท่าสมัยก่อน เรื่องออกกำลังกายนี่ก็ขาดไม่ได้เลย”

มาริสาเป็นคนชอบเล่นกีฬามาตั้งแต่เด็กๆ ปัจจุบันนี้แม้มีหน้าที่การงานต้องรับผิดชอบมาก แต่เธอก็ยังเจียดเวลาไว้สำหรับการออกกำลังกายเสมอ อย่างน้อยสัปดาห์ละสามครั้ง พักหลังมานี้มาริสาหันไปสนใจโยคะฝึกเล่นอย่างเป็นเรื่องเป็นราว เธอหลงเสน่ห์ศาสตร์ชนิดนี้มาก มาอินเดียครั้งนี้ก็ตั้งใจอยู่ว่าจะหาโอกาสไปเยือนถิ่นกำเนิดโยคะสักครั้ง

“พี่เมย์ว่าคุณราเจชเป็นยังไงคะ” จู๋ๆ ลลิตาก็ถามขึ้นมา
“พี่ว่าเขาเป็นคนหนึ่งๆ พุดน้อย แต่ก็สุภาพดี” มาริสาทอไปตามที่รู้สึก
“พี่เมย์จะเซ็นสัญญาร่วมทุนกับคุณอันรามแน่นอนใช่ไหมคะ”
“แน่จ๊ะ ตอนนี้อยู่ที่มกุฎหมายทั้งสองฝ่ายกำลังร่างเอกสารกันอยู่”
“แล้วพี่เมย์จะนัดคุยงานกับคุณราเจชเมื่อไหร่หรือคะ” คนถามจ้อง

รอคำตอบตาแป๋ว

มาริสานึกแปลกใจที่ลลิตาให้ความสนใจงานของเธอมากขนาดนี้
“อืม พรุ่งนี้พี่จะลองโทร. นัดหมายดู พี่อยากจะไปดูทำเลที่ดิน แล้วก็
ลักษณะบ้านเรือนของคนที่นี่”

“ถ้าพี่เมย์นัดกับคุณราเจชวันที่ลิต้าว่าง ลิต้าขอติดไปด้วยได้ไหมคะ
มาอยู่อินเดียหลายเดือนแล้ว แต่ก็ยังไม่ค่อยได้ไปไหนเลย นอกจากไปกับ
กองถ่าย”

“ได้สิจ๊ะ ดีเสียอีก พี่จะได้มีเพื่อน”

ลลิตายิ้มดีใจ หวังว่าจะได้พบ ‘ฮีโร่’ ของเธออีกครั้งในเร็ววันนี้

๓

“ค่ะพ่อ ไม่ต้องห่วงนะค่ะ ลิต้าดูแลแม่อย่างดีค่ะ ห้องพักก็อยู่สบาย มียามรักษาความปลอดภัย”

“แล้วคุณอันรามเป็นยังไงบ้าง” เกรียงไกรถามกลับมา

นี่เป็นครั้งแรกที่มาริสมาหายตัวออกไปทำธุรกิจนอกประเทศ เขาจึงอดเป็นห่วงไม่ได้

“ดีมากค่ะ ให้อารมณ์ต้อนรับเราอย่างดี เขาเป็นคนเฟรนด์ลี่ ง่ายๆ สบายๆ เขาให้สถานึกที่ปรึกษาเป็นคณบดีโครงการร่วมกับเรา ตัวสถานึกก็ดีค่ะพ่อ เป็นคนเก่ง แม่คงได้เรียนรู้อะไรจากเขามากทีเดียว”

“ดีลูก ถ้าเราคิดจะไปเปิดตลาดที่นั่น จำเป็นต้องมีคนท้องถิ่นหนุนหลังเราบินเดี่ยวโดดๆ ไม่มีทางรอด”

“วันนี้แม่นัดกับคุณราเชนไว้ค่ะ เขาจะพาไปดูสภาพบ้านเมืองและวิถีชีวิตของคนที่นี่”

“ไปกับเขาสองคนเหอ” น้ำเสียงของคนเป็นพ่อเจอความห่วงใย

“ลิต้าไปเป็นเพื่อนค่ะ พ่อดีที่กองถ่ายเกิดอุบัติเหตุฉากพัง ลิต้าก็เลย

“ได้หยุดหลายวัน”

“ดีแล้วละลูก มีลิต้าไปเป็นเพื่อนพ่อก็สบายใจ เพิ่งรู้จักกับเขา ยังไงก็ต้องระวังไว้ให้มาก”

ระหว่างที่เกรียงไกรกำลังเตือนลูกสาว มีเสียงแว่วๆ เข้ามาในโทรศัพท์ มาริสถามว่า “เสียงแม่หรือคะ”

“ใช่ บ่นคิดถึงใหญ่แล้ว เดี่ยวคุยกับเขาหน่อยนะ”

มาริสเห็นลลิต้าทำมือส่งสัญญาณอะไรบางอย่าง ซึ่งน่าจะหมายความว่าคนที่รออยู่มาถึงแล้ว

“ส่งสัยจะไม่ได้แล้วค่ะพ่อ คุณราเจชมมาถึงแล้ว”

“อ้าวหรือ”

“แค่นี้ก่อนนะค่ะพ่อ ผักหอมแก้มแม่หนึ่งที”

“พ่อจัดให้สองทีเลย” เกรียงไกรบอกรอย่างอารมณ์ดี

มาริสถามยิ้มกับคำพูดของพ่อ รีบบอกลาแล้วคว้ากระเป๋าตามลลิต้าลงไปข้างล่าง สถาปนิกหนุ่มจอตระตู่ใจของเขารออยู่ก่อนแล้ว พาหะในวันนี้ไม่ใช่ลีมูซินหรืออย่างวันแรก แต่เป็นรถประเภทเอสยูวีซึ่งเป็นรถยนต์อเนกประสงค์สมรรถนะสูง ออกแบบมาให้วิ่งได้ในทุกสภาวะการณ์

“สวัสดีค่ะคุณราเจช” ลลิต้าตรงเข้าไปทักทายเจ้าของรถก่อน

“สวัสดีครับคุณลลิต้า”

“เรียกลิต้าเถอะค่ะ”

“ครับ” ราเจชตอบรับอย่างง่ายๆ ก่อนจะหันไปทักทายหญิงสาวอีกคน วันนี้มาริสาแต่งตัวทะมัดทะแมง สวมเสื้อเซ็กซี่สีขาวยับกับกางเกงยีนส์มัดผมหางม้า แต่งหน้าอ่อนๆ หมัดมาदनักรูกิจสาว กระซอก้วยกลับไปเป็นสวามหาวิทยาลัยได้เลย

“สวัสดีครับคุณมาริส”

“สวัสดีค่ะ”

“พร้อมกันแล้วไซ้้หมครับ”

สองสาวพยักหน้า ตอบพร้อมกันว่า “พร้อมค่ะ”

ราเจซเปิดประตูเชิญสองสาวขึ้นรถ มาริสา นั่งด้านหน้า ลลิตาจะอง
ด้านหลัง ส่วนเขาอ้อมไปประจำที่นั่งคนขับ ออกรถพ้นบริเวณคอนโดฯ ของ
ลลิตามาแล้ว มาริสาก็ถามว่า

“วันนี้จะพาเราไปไหนบ้างคะ”

“ผมจะพาขับชมให้ทั่วเมืองนะครับ ทั้งในเมืองและรอบเมือง คุณ
มาริสาก็ได้เห็นสภาพบ้านเมืองของเรา”

มาริสายักหน้าเห็นดีด้วย แต่ก็ไม่ได้ลืมหันไปถามคนข้างหลัง

“ลิต้าจะเมื่อไหร่เนี่ย”

“ไม่เมื่อไหร่คะ ลิต้ามาอยู่มูมไปเกือบปีแล้วก็จริง แต่แทบจะไม่ได้
ไปไหนเลย นอกจากกองถ่ายกับสตูดิโอซ้อมเต้น”

ราเจซขับรถพาสองสาวเข้าไปดูในเขตเมืองเก่าก่อน มาริสามองสอง
ข้างทางอย่างตื่นตาตื่นใจ เพราะเป็นมุมมองใหม่ในมุมมองที่เธอยังไม่เคยเห็น ก่อน
หน้านั้นถนนหนทางที่เคยผ่านล้วนแต่มีสิ่งก่อสร้างเป็นตึกอาคารทันสมัย แต่
ตึกกรามบ้านช่องริมถนนที่เห็นอยู่ตอนนี้เป็นสถาปัตยกรรมโบราณ ดูมี
มนตร์ขลังอย่างที่หาไม่ได้ในย่านธุรกิจที่มีตึกสูงๆ เต็มไปหมด

“นี่ถ้าไม่บอกว่าอยู่ในอินเดีย ฉันคงคิดว่าเราขับรถเล่นอยู่ในเมืองเก่า
แถบยุโรป” มาริสายิ้มขึ้นมา

“มูมไปได้ชื่อว่าเป็น ‘นครลอนดอนแห่งอินเดีย’ ครับ ตึกกรามบ้านช่อง
พวกนี้ได้รับอิทธิพลมาตั้งแต่สมัยตกเป็นเมืองอาณานิคม”

มาริสายักหน้า เธอพอรู้ประวัติศาสตร์มาบ้าง อินเดียเคยตกเป็น
เมืองขึ้นของอังกฤษอยู่นานหลายปี คงเป็นเรื่องปกติที่ผู้ปกครองในสมัยนั้น
จะทิ้งร่องรอยความรุ่งเรืองของตนไว้บนแผ่นดินของผู้ที่อยู่ใต้ปกครอง และ
เมื่อผู้ปกครองหมดอำนาจลงแล้ว เจ้าถิ่นเดิมก็คงเห็นว่าหลายสิ่งหลายอย่าง
ที่เขาทิ้งไว้ นั้นมีคุณค่า จึงได้เก็บรักษาให้คงอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ แม้จะมีหลาย
อาคารที่ดูเก่าคร่ำคร่า ทว่าดูโรแมนติกไปตามกาลเวลา และดูเหมือนจะไม่มีใคร

เข้ามาปรับปรุงซ่อมแซมเลย แต่ก็ยังคงมีอีกหลายอาคารที่ยังดูมีชีวิตชีวาอยู่ ยิ่งขยับเข้าไปในใจกลางเมืองเท่าไร ถนนหนทางก็ยิ่งเต็มไปด้วยยานพาหนะหลากหลายรูปแบบ บางอย่างมาริสาก็คิดว่าจะได้เจอบนท้องถนนด้วยซ้ำ วิวเทียบมเกวียนวิ่งคู่มากับรถสปอร์ตคันหรู จอดติดไฟแดงอยู่คู่กันมาริสาก็ไม่เคยเห็นภาพแบบนี้มาก่อน

“เขาบีบอะไรกันนักหนาอะลิต้า” มาริสาทันไปถามน้องสาว เพราะตอนรถติดไฟแดง เสียงแตรจากรถราทั้งหลายก็พร้อมใจกันดังระงมขึ้นมา เสียงอื้ออึงไปหมด ไม่รู้ใครบีบใส่ใคร

ลลิตาหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าพี่สาว

“คนอินเดียก็อย่างนี้แหละค่ะพี่เมย์ จะปาดหน้า ปาดหลัง เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา ตรงไป หรือแม่กระทั่งจอดอยู่เฉยๆ ก็ขอให้ได้บีบแตรไว้ก่อน”

มาริสายังทำหน้าที่ บีบกันพรว้าเพ้ออย่างนี้ แล้วจะรู้หรือว่าต้องการส่งสัญญาณอะไร

“ถนนอินเดียเป็นถนนที่วุ่นวายที่สุดในโลกเลยก็ว่าได้มั้งครับ” ราเจซช่วยเสริม สีหน้าของเขามีรอยยิ้ม ทำทางสบายๆ แสดงว่าไม่ได้รำคาญเสียงहनวहुจากด้านนอกเลย...มาริสาคิดว่าราเจซกับลลิตาคงชิน

“นี่ตีก็อะไรคะ” มาริสาก็ไปทางอาคารที่ทอดยาวไปตามถนน

“สถานีรถไฟนครปติ คิวาซี หรือที่เรียกกันว่าสถานีปลายทางวิกตอเรียครับ ยูเนสโกประกาศให้เป็นมรดกโลกด้วย” ราเจซชะลอรถเพื่อให้แขกได้ชื่นชมความสวยงามของสถาปัตยกรรมชิ้นเอกอีกชิ้นหนึ่งที่สร้างขึ้นในช่วงที่อินเดียอยู่ใต้การปกครองของอังกฤษ

“สวยดีค่ะ” มาริสาชมน อาคารก่อสร้างด้วยรูปแบบสถาปัตยกรรมวิกตอเรียกอธิก แต่ก็มึลปะอินเดียผสมผสานอยู่ด้วย

“ลิต้าเคยแต่นั่งรถผ่าน ยังไม่เคยเข้าไปสักที”

“แสดงว่ายังไม่เคยนั่งรถไฟอินเดียสิครับ” ราเจซถามคนข้างหลัง ลลิตาส่ายหน้า

“ยังเลยคะ”

“ถ้าอยากสัมผัสอินเดียที่แท้จริง ต้องเดินทางด้วยรถไฟครับ” ราเจซ
แนะนำ

มาริส้าหันมาชวนน้องสาวว่า

“ดาราอย่างลิต้าขึ้นรถไฟ คนเขาไม่แตกตื่นกันหรอกจ้ะ”

ลลิตาทำท่าทำค้อน บอกยิ้มๆ ว่า

“ลิต้ายังไม่ดังสักหน่อย ไว้ดังจะทำรถไฟขบวนแตกให้ดู”

ราเจซขับรถพาสองสาวผ่านมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง อาคารสวยเหมือนกัน มาริส้าถ่ายรูปไปตลอดทาง จนมาถึงสถานที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของมุมไบ ราเจซจอดรถ พาสองสาวลงมา ลมทะเลพัดผ่านพื้นที่บริเวณนี้เย็นกำลังดี แต่ว่าแดดก็แรงอยู่ไม่น้อย เพราะเป็นช่วงใกล้เที่ยง ทั้งสามหยิบแว่นกันแดดออกมาสวม

มาริส้ามองสิ่งก่อสร้างรอบบริเวณนี้ มีแต่อาคารสวยสง่าน่าสนใจ โดยเฉพาะโรงแรม The Taj Mahal Palace ออกแบบได้หรูหราอลังการมาก ด้านล่างมีแต่ร้านเบรนต์เนม แต่สิ่งที่ราเจซตั้งใจพามาดูคือสิ่งก่อสร้างที่เป็นเหมือนประตูเมือง ตั้งอยู่ริมท่าเรือ เรียกว่า ‘Gateway of India’ หรือ ‘ประตูสู่อินเดีย’

“เกตเวย์ออฟอินเดียถือเป็นแลนด์มาร์กของเมืองมุมไบครับ ใครมามุมไบไม่มาที่นี่ถือว่ามาไม่ถึง” เขาทำหน้าที่แนะนำสถานที่สำคัญ

มาริส้าขยับแว่น มองผ่านช่องประตูออกไปยังทะเลอาหรับ

“ตั้งอยู่ในทำเลที่ยอดเยี่ยมมากเลยนะคะ” มาริส้าออกความเห็น

“จะว่าไปการตกเป็นเมืองอาณานิคมของอินเดียสิ้นสุดลงที่ตรงนี้นะครับ”

“ยังไงหรือคะ” มาริส้าสงสัย ลลิตาก็เอียงคออรรถพิงอย่างสนใจด้วย

“ตอนที่อินเดียประกาศเอกราช กองทัพอังกฤษเดินทางออกจากประเทศนี้ผ่านเกตเวย์ออฟอินเดียเพื่อขึ้นเรือกลับบ้าน ทหารอังกฤษคน

สุดท้ายก้าวเท้าออกไปจากแผ่นดินอินเดียตรงจุดนี้ ถือเป็นภารกิจสิ้นสุดยุคอาณาจักรมออย่างเป็นการ” สถาปนิกหนุ่มอธิบาย

“ท่าเรือตรงนี้มีบริการเรือรับส่งไปถึงเกาะช้าง สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญบนเกาะนั้นก็คือถ้ำเอเลแฟนตาซึ่งเป็นมรดกโลกเช่นกันครับ”

ตรงท่าเรือมีเรือจอดรอรับผู้โดยสารอยู่หลายลำ นักท่องเที่ยวพากลับสลับก้นขึ้นลง คึกคักตลอดทั้งวัน

“ที่นี่มีมรดกโลกเยอะจังเลยนะคะ” มาริสาเอ่ยยิ้มๆ ผ่านไปทางไหนก็เห็นมีแต่มรดกโลกเต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด

“ก็สมกับที่เป็นประเทศที่มีอารยธรรมมายาวนานนั่นละครับ” ราเจชเอ่ย สายตาของเขาทอดมองไปไกล

ประโยคนั้นมาริสาสะดุดหูหนึ่ง เพราะน้ำเสียงของเขาแปร่งหูชอบกล มันไม่ใช่สำเนียงในเชิงชื่นชม แต่เป็นความรู้สึกอะไรมาริสาบอกไม่ได้แน่

ทั้งสามเดินเที่ยวชมบรรยากาศรอบบริเวณเขตเวย์ออปินเดียอีกเล็กน้อย ราเจชก็ชวนไปที่อื่นต่อ เขาขับรถไปตามโค้งถนน คราวนี้คนที่นั่งอยู่ข้างหลังก็อยากทำหน้าที่ไต่ขึ้นไปบ้าง

“นี่คือถนนมารินไดร์ฟคอะพีเมย์ เป็นถนนที่ดั่งที่สุดใ้ในมุมไบแล้วละมัง ลิต้าเคยมาถ่ายทำหนังแถวนี้คะ” ลิต้ายื่นหน้ามาบอก

มาริสากำลังนึกชื่นชมอยู่ที่เดียวว่าถนนสวยนี้สวย ทอดยาวเลียบบไปตามเว้งชายหาด แลดูสะอาดสะอ้านดีด้วย แสดงว่าได้รับการดูแลเอาใจใส่จากภาครัฐเป็นอย่างดี

“ถนนสวยนี้ตอนกลางคืนสวยมากครับ ได้รับฉายาว่า ‘สร้อยแห่งพระราชินี’ (Queen’s Necklace) เพราะถนนมีรูปร่างโค้งงอเป็นรูปตัวซี ถ้ามองยามค่ำคืนประกบกับแสงไฟจะเห็นเป็นเหมือนรูปไข่มุกร้อยเรียงกันเป็นสร้อยเส้นหนึ่ง”

มาริสาพยายามจินตนาการภาพตาม แต่คงดีกว่าถ้าจะมีโอกาสได้เห็นของจริง

“สวยจริงๆ ค่ะพี่เมย์ ไร่ลิต้าจะพามาดูตอนกลางคืน แต่ต้องขึ้นไป ชมวิวที่สูงหน่อย”

ลลิตาช่วยนำเสนอ เรื่องไหนที่เธอพอมีความรู้ก็อยากจะทำตัวเป็น เจ้าถิ่นที่ดีบ้าง

“เดี๋ยวแวะชายหาดจอบาตีกันสักหน่อยนะครับ” ราเจชบอกจุดหมาย ปลายทางถัดไป

ลลิตารับเสริมว่า

“หาดนี้เป็นหาดชื่อดังของมুমไบค่ะ ใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำหนังบอลลีวูด หลายเรื่องเลย”

ฟังคำบอกเล่าของดาราสาว มาริส้าจึงวาดภาพไว้ไม่แพ้ชายหาดสวยๆ ของทะเลเมืองไทย ตั้งความหวังไว้สูง พอเห็นของจริงก็เลยผิดหวังนิดหน่อย เพราะไม่สวยเท่าที่จินตนาการไว้

“ทะเลกับชายหาดเขาไม่ค่อยสวยนะลิต้า” เธอแอบพึมพำกับลลิตา แต่ก็ยังใช้ภาษาอังกฤษ เพราะไม่อยากเสียมารยาทพูดภาษาที่ราเจชฟังไม่รู้ เรื่อง

“จริงค่ะพี่เมย์ ที่จริงชายหาดแถบนี้ส่วนใหญ่เป็นหิน ไม่สวย เดินเล่น ก็ไม่ได้ ถ้าลิต้าจำไม่ผิด หาดจอบาตีนี้ก็มนุษย์ทำขึ้นนะค่ะ” ลลิตาตอบด้วย เสียงปกติ บทสนทนาของสองสาวจึงไปเข้าหูราเจชด้วย

เขาหันมาให้ความรู้เพิ่มเติมว่า

“ใช่ครับ ทางภาครัฐอยากจะจัดทำขึ้นเป็นที่พักผ่อนของชาวเมือง ช่วงเย็นจะมีนักท่องเที่ยวกับคนมুমไบเองขึ้นไปชมพระอาทิตย์ตกบนจุดชมวิวยี่สิบสวยที่สุดก็คือเนินชามาลาบาร์ ตรงนั้นละครับที่จะเห็นถนนมารินไดรฟ์เป็น สร้อยพระราชินี”

มาริส้ามองตามมือของราเจชขึ้นไปยังจุดชมวิวด้านบน

“หาดไม่สวย แต่ก็เห็นว่าทำเลที่ตั้งเมืองดีนะค่ะ”

ราเจชพยักหน้าเห็นด้วย

“มูมไป แต่ก่อนชื่อบอมเบย์ ภูมิประเทศเดิมจริงๆ เป็นเกาะครับ มีทั้งหมดเจ็ดเกาะ กั้นด้วยธารน้ำหนองคลองบึง ต่อมาธารน้ำเหล่านั้นแห้ง ขอด ถูกถมดินบ้าง กลายเป็นผืนดินเชื่อมเจ็ดเกาะเข้าไว้ด้วยกันเป็นแหลม ยื่นล้าไปในทะเลยาวยี่สิบสองกิโลเมตร มีทะเลอาหรับโอบล้อมสามด้าน เมื่อกี้ที่เกิดเวอ์ออฟอินเดียเราหันหน้าเข้าทะเลอาหรับด้านนั้น ตอนนี้มีอีก ด้านหนึ่ง ฝั่งอ่าวเบกเบย์ (Back Bay)”

“บริษัทของฉันเคยสร้างโครงการบ้านจัดสรรในจังหวัดติตริมทะเล ที่เมืองไทยเหมือนกันค่ะ ขายหมดเร็วมาก ปิดโครงการได้เร็วกว่าโครงการ ในเขตปริมณฑลที่สร้างขึ้นพร้อมๆ กันด้วยซ้ำ นอกจากคนพื้นที่แล้ว ก็ยังมีกลุ่มชนชั้นสูงที่อยากได้ไว้เป็นบ้านพักตากอากาศ”

“เลือกทำเลติตริมทะเลเลยหรือครับ” สถาปนิกหนุ่มทำท่าสนใจ

“ก็ไม่ถึงกับติดค่ะ มีถนนกั้นนิดหนึ่ง”

“ทะเลที่เมืองไทยคงสวยกว่านี้มาก”

“สวยมากค่ะ โดยเฉพาะทางใต้ คุณราเจชเคยไปเที่ยวเมืองไทยไหม ค่ะ” มาริสถาม

“ยังไม่เคยครับ”

“ถ้ามีโอกาสเมื่อไหร่ ลิต้าอาสาเป็นไกด์ให้เองค่ะ แต่ตอนนี้คุณราเจช เป็นไกด์ให้ลิต้ากับพีเมย์ไปก่อนนะค่ะ” ลลิตาบอกด้วยรอยยิ้มสดใส

ราเจชยิ้ม และเหลือบไปสังเกตเห็นกลุ่มคนข้างหลัง พวกนั้นมองมา ที่คณะของเขา มองแล้วก็หันไปซุบซิบกัน แล้วก็หันมามองอีก ทำท่าเหมือน ไม่แน่ใจอะไรบางอย่าง

“ดูเหมือนคนกลุ่มนั้นจะจำคุณลิต้าได้นะครับ”

“ไหนค่ะ” ลลิตาหันซ้ายหันขวา

ราเจชรีบร้องห้ามว่า

“อย่าหันไปครับ”

ลลิตาหยุดนิ่ง ส่วนมาริสช่วยราเจชมอง จึงเห็นว่าคนกลุ่มนั้นมอง

มาที่ลิลิตาจริง ถึงแม้หนังของลิลิตาจะยังไม่เข้าฉาย แต่มาริสาทราบว่า ลือมวลดชนที่นี้ให้ความสนใจลิลิตามาก เพราะเป็นดาราจากเมืองไทย และ พระเอกที่ด้ร่วมงานกันก็เ็นดาวรุ่งพุ่งแรงเป็นที่จับตามองในวงการ หลาย ปัจจัยประกอบกันจึงทำให้หนังเรื่องนี้มีกระแสตั้งแต่เพิ่งเริ่มถ่ายทำ เป็นไป ได้ว่าจะมีคนเคยเห็นภาพของลิลิตาตามสื่อต่างๆ อยู่บ้าง

“นั่นลิลิต้า พี่ว่าเขาจำลิต้าได้ ไหนบอกไม่ดังงะจ๊ะ นี่ขนาดใส่แว่นกันแดดยังมีคนจำได้” มาริสาล้อ

“ผมว่าเรารีบขึ้นรถก่อนดีกว่าครับ” ราเชชไม่ยอมให้เกิดความวุ่นวาย เขาไม่แน่ใจหรอกว่าคนพวกนั้นจำลิตาในฐานะดาราได้จริงหรือไม่ แต่ก็ควร ปลอดภัยไว้ก่อน

ราเชชพาสองสาวออกจากหาดจอปาตีไปยังจุดหมายต่อไป ราเชช พาไปดูที่ดินที่อันรามตั้งใจจะเสนอแก่ทางอมเรศ หรือเพอร์ติ ให้ใช้เป็น สถานที่สร้างหมู่บ้านจัดสรร

“คุณมาริสาเห็นตึกพวกนั้นไหมครับ” สถาปนิกหนุ่มชี้ชวนให้คนข้างๆ ดูอาคารสูงระหว่าทาง

“คะ” มาริสาเอียงคอมอง

“คอนโดฯ ทั้งนั้นละครับ ช่วงนี้ผู้ดเ็นดอกเห็ด”

“น่าสนใจนะคะ ตอนที่ฉันมองลงมาจากเครื่องบิน ยังเห็นที่ดินว่าง อีกมาก สังคมที่นี้เจริญในลักษณะกระจุกตัวใช้ไหมคะ”

“ใช่ครับ ถึงมาแอดักันอยู่ตรงนี้หมด บริษัทคุณมาริสาทำคอนโดฯ ด้วยไม่ใช่หรอครับ” ราเชชศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทอมเรศ หรือเพอร์ติ มาบ้าง เมื่อได้รับมอบหมายจากอันรามให้ทำหน้าที่ประสานงานโพรเจกต์นี้

“ใช่คะ ถ้ามีโอกาส คงจะได้มาลองตลาดที่นี้บ้างนะคะ” มาริสาคิด เล่นๆ แต่ก็ไม่แน่ว่าอาจเป็นจริงเข้าสักวัน

ราเชชเลี้ยวเข้ามาในซอยหนึ่ง เข้าไปไม่ลึกเท่าไร มาริสาก็เห็นที่ดิน แปล่าผืนหนึ่ง มีขนาดกว้างใหญ่พอสมควร พวกสาวๆ ลงมายืนดูอยู่ข้างรถ

เราเจขอธิบายว่า

“ตรงนี้เป็นที่ดินของอัมบานี แอสเสท ครับ คุณอันรามหมายมั่นปั้นมือไว้ว่าจะนำเสนองานอมเรท พร็อพเพอร์ตี้” เขาเอาแปลนที่ดินมาให้มาริสาดูด้วย

“นี่รายละเอียดที่ดินครับ”

เธอรับมาดูอย่างตั้งใจ สลับกับเงยหน้ามองของจริงตรงหน้า

“กินพื้นที่ถึงตรงนั้นเลยใช่ไหมคะ” เธอชี้ขอบเขต

“ใช่ครับ กว่าจจะรวบรวมได้ก็หลายปี ผมทราบมาว่าเริ่มเจรจาตั้งแต่สมัยคุณพ่อของคุณอันราม เพิ่งมาสำเร็จตอนคุณอันรามขึ้นบริหารเต็มตัวนี่เอง”

มาริสายักหน้าเข้าใจ พอจะทราบมาบ้างว่ากฎหมายที่ดินในอินเดียมีความยุ่งยากซับซ้อนอยู่ไม่น้อย

“ทั้งหมดนี้สร้างบ้านได้ก็หลังคพีเมย์” ลลิตาถาม ที่แรกเธอชะงักเข้าไปดูแบบแปลนด้วย แต่ดูไม่รู้เรื่องก็เลยเดินเตร่อยู่แถวๆ นั้น

“ก็ต้องอยู่ที่แบบบ้านจ๊ะ โครงการแรกเราตั้งเป้าจะเจาะตลาดชนชั้นกลาง ก็น่าจะเป็นบ้านลักษณะทาวน์โฮม ที่ดินขนาดนี้ สองร้อยยูนิตก็น่าจะไหวนะ” มาริสายกหน้ามองราเจสคล้ายจะปรึกษา เขาพยักหน้าเห็นด้วยกับประมาณการโดยคร่าวๆ ของเธอ

ราเจสชวนสาวๆ ขึ้นรถ ขับวนรอบหนึ่งเพื่อให้เห็นทำเลที่ดินชัดๆ แล้วก็ขับออกไป คราวนี้ตั้งใจจะหาร้านอาหารสักร้านเพราะเลยเที่ยงมาแล้วระหว่างทางมาริสาก็เตะตาคาที่ดินรกร้างว่างเปล่าผืนหนึ่งเข้า เธอมองเห็นเหลี่ยมหลัง และตัดสินใจหันมาถามคนขับ

“ที่ดินรกร้างตรงนี้เป็นของรัฐหรือเอกชนคะเนี่ย”

ราเจสขับเลยมาหน่อยแล้วจึงต้องถอยรถกลับไปมองดูอีกครั้ง

“เอ ไม่แน่ใจเหมือนกันนะครับ คิดว่าน่าจะเป็นของเอกชน”

“ขอจอดดูหน่อยได้ไหมคะ”

ราเจชไม่มีปัญหาอยู่แล้ว เขาดับเครื่องยนต์ สองสาวตามลงมา
มาริสาดิ้นเข้าไป เพราะไม่มีลวดหนามอะไรกันไว้เลย

“ที่สวยมากเลยคะ” เธอหันมาบอกราเจช ทำทางแสดงชัดว่าปลื้ม
ที่ผืนนี้มาก เผลอๆ จะมากกว่าที่ของอัมมานี แอสเสท ที่ราเจชพาไปดูเมื่อครู

“สวยยิ่งเงิเฮอร์อะพีเมย์ รกออก” ลลิตาทำหน้าที่ดู ไม่ออกว่าสวย
อย่างไร

มาริสายิ้ม เธอก็ไม่รู้จะอธิบายว่าอย่างไรดีเหมือนกัน ที่ดินของอัมมานี
แอสเสท เธอก็ชอบ แต่ยังไม่ใช่ที่สุด สำหรับที่ผืนนี้ มันเตะตาเธอตั้งแต่
แรกเห็น เป็นความประทับใจแรกพบ...

“ทำเลดีจริงๆ ครับ” ราเจชเห็นด้วย

“แถวนี้มีสถานที่หรือสิ่งอำนวยความสะดวกอะไรบ้างคะ” มารีสารีบ
ถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“อืม ลักครุ่นะครับ” ราเจชล้วงโทรศัพท์มือถือของเขาออกมา ค้นหา
ข้อมูลอยู่ครู่หนึ่งก็ได้คำตอบ

“โรงพยาบาลรัฐถัดไปสามกิโล โรงเรียนห้ากิโล ตลาด มัสยิด ธนาคาร
ก็อยู่ไม่ไกลนักครับ”

“เยี่ยมไปเลยคะ” มารีสาฟังพอใจมาก หันไปมองที่ดินผืนนั้นอีกครั้ง

“อะไรกันเนี่ย!” ลลิตาร้องลั่น เมื่อจู่ๆ ฝนก็เทลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ราเจชต้องรีบเอาเสื้อแจ็คเก็ตบังฝนให้ และพาเธอวิ่งกลับเข้ารถ เขา
นึกว่ามาริสาจะรีบวิ่งตามมาด้วย แต่พอหันมาอีกที มารีสายังยืนอยู่ที่เดิม

เธอกางแขนออก เหยยหน้ารับฝนอย่างเต็มที่ ภาพนั้นทำให้ราเจชฉงนงงวย
“รีบขึ้นรถเถอะครับคุณมาริสา เปียกหมดแล้ว” เขาตะโกนฝ่าสายฝน

กลับไป

มาริสาได้ยิน หันมามองแล้วก็เดินตามกลับมาที่รถ ทั้งสามคนเปียก
กันหมด ลลิตาเปียกน้อยที่สุดเพราะได้เสื้อของราเจชคลุมศีรษะไว้ ส่วน
มาริสากับราเจชเปียกม่อล่อมม่อแล่ไม่ต่างกันนัก

“บ้าจริง จู่ๆ ตกลงมาไม่มีปี่มีขลุ่ย” ลลิตาป่นอุบ รีบความหากระจก ในกระเป๋าทือขึ้นมาส่องดูว่าเครื่องสำอองเลอะหรือเปล่า โชคดีที่เธอใช้อาย-ไลเนอร์และมาสคาราชนิดกันน้ำ ไม่เช่นนั้นคงดูไม่เจ็ด แต่ทรงผมนี้ลลิตาอุตส่าห์ เซตมาเสียดิบดี

หมดกัน!

ลลิตาละสายตาดจากกระจก ชะโงกมองคนข้างหน้า หวังจะช่วยดูว่า มาริสามีเครื่องสำอองเลอะหรือไม่ เธอจะได้ส่งทิชชูให้ แต่มาริสากลับนึ่ง ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ไม่ยี่หระสภาพเปี่ยกปอนของตัวเองแม้แต่น้อย

“พี่เมย์ยิ้มอะไรคะ”

ราเจซกำลังสงสัยเหมือนลลิตาแต่ไม่กล้าถาม เขารอฟังคำตอบอยู่ เหมือนกัน

เมื่อถูกทัก มาริสายิ้มกว้างกว่าเดิม เธอหันมาบอกคนขับอย่าง อารมณดีว่า

“ฉันสนใจที่ดินตรงนี้คะ ยังไม่รบกวณคุณช่วยบอกคุณอันรามให้ที ณะคะ ฉันอยากรู้ว่าเขามีความเห็นยังงั้”

“ได้ครับ” ราเจซรับปาก

“แล้วคุณมีความเห็นยังงั้คะ”

ราเจซมองผ่านกระจกมองหลัง ตอนนีเห็นไม่เหินผินดินด้านนอก แล้วเพราะมันฝนหนาที่บดบังทัศนวิสัย แต่เขายังมีภาพอยู่ในความทรงจำ

“ทำเลดีครับ หน้ากว้างดีด้วย น่าสนใจมากทีเดียว ถ้ารวบรวมได้หมด คงทำได้ถึงสามร้อยยูนิตนะครับ”

“ใช่คะ” มาริสายกหน้าเหินด้วย ยิ้มไม่หุบเลย

ราเจซสังเกตเห็นว่ามาริสา ‘ตกหลุมรัก’ ที่ดินผืนนี้เสียแล้ว เรื่องนี้คง ต้องคุยกับอันรามอีกยาว เพราะยังไม่รู้แม่แต่ว่าที่ดินละแวกนี้เป็นกรรมสิทธิ์ ของใครบ้าง

“อ้อ อย่างนี้เอง ลิต้าก็นึกว่าพี่เมย์อาร์มณดีเรื่องอะไร”

“พอฝนตกลงมาพี่ชนลุกเลยจ๊ะ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังมีแดดอยู่เลย ตอนไปดูที่ดินโครงการที่ชลบุรี ฝนก็ตกลงมาอย่างนี้” มาริสาล่าไม่ยอมไป

เมื่อกลับถึงบ้าน ลลิตารบเร้าถามทันทีว่ามาริสายิ้มอะไรนักหนา มาริสาลังตัดสินใจเล่าที่มาที่ไปทั้งหมด ตอนนั้นเธอไม่กล้าเล่าต่อหน้าราเชช เพราะไม่รู้เขาจะคิดอย่างไร

“โครงการที่พี่เมย์ว่าขายหมดเร็วมากใช่ไหมคะ” ลลิตาถามต่อ

“ใช่จ๊ะ โครงการที่พี่ทำแล้วประสบความสำเร็จเกินเป้าหมายสามโครงการ อยู่คนละจังหวัดนะ ที่ดินทั้งสามผืนนี้ตอนที่พี่ไปดูครั้งแรก พี่เจอฝนทั้งสามที่เลย”

ทั้งที่ตอนนั้นไม่ใช่ฤดูฝนด้วยซ้ำ มาริสาลังถือเป็นเรื่องโชคลางมาตลอด ถ้าเธอไปดูที่ดินผืนไหนเพื่อจัดทำโครงการ แล้วเกิดเจอฝนขึ้นมาละก็นั่นถือเป็นฤกษ์ดีที่สุดสำหรับเธอ แม่เคยบอกว่า สงสัยเป็นเพราะเธอเกิดหน้าฝน จึงได้พระพิรุณนำโชค มาริส่าไม่ถึงกับบังมลาย แต่เจอหลายครั้งเข้าก็กลายเป็นความเชื่อส่วนบุคคลไป

“ลิต้าชักชนลุกตามแล้วลึคะ” ลลิตายกแขนขึ้นมาให้ดู
มาริสายิ้ม

“แต่ก็ไม่รู้จะเป็นไปได้หรือเปล่านะจ๊ะ คงต้องรอฟังทางคุณอันราม ไม่รู้ใครครอบครองอยู่บ้าง นี่พี่กำลังศึกษากฎหมายที่ดินของอินเดีย ยุงยากกว่าของไทยเยอะเลยจ๊ะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราเป็นคนต่างชาติ มีกฎระเบียบยับยั้งมากกว่าผู้ประกอบการท้องถิ่น พี่เชื่อว่าที่ดินที่จะใช้เป็นพื้นที่ก่อสร้างโครงการอสังหาริมทรัพย์ต้องมีขนาดไม่น้อยกว่าสี่สิบห้าเอเคอร์ ไม่รู้ตรงนั้นจะรวบรวมได้ถึงหรือเปล่านะ” มาริสาลือเอกสารปึกหนาอยู่

“พี่เมย์เก่งจังเลยคะ” ลลิตามองคนตรงหน้าด้วยแววตาชื่นชม เธอลองชะเง้อดูเอกสารพวกนั้นแวบๆ แล้ว อ่านไม่รู้เรื่องเลยสักนิด

“อะไรจ๊ะ อยู่ดีๆ มาชมกัน” มาริส่าหัวเราะ มองรุ่นน้องด้วยแววตา

เอ็นดู

“พี่เมย์ทำให้ผู้หญิงอย่างเรามากุมิใจว่าพวกเราทำงานเก่งสู้กับพวกผู้ชายเขาได้” “ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี ลลิตาก็ยังยกมาริสาเป็นไอดอลอยู่ดังเดิม

“อะไรกัน ยอกันเองเสียแล้วเราสองคน”

สองสาวประสานเสียงหัวเราะกัน เสียงโทรศัพท์มือถือของลลิตาดังแทรกขึ้นมา เธอจึงลุกขึ้นไปรับ คุยกัทหนึ่งก็กลับมาบอกว่า

“กองถ่ายโทร. มาค่ะ”

“ว่าไงจ๊ะ”

“ฉากซ้อมเสร็จแล้วค่ะ มะรินนี่นัดถ่ายทำต่อ” ลลิตารายงานด้วยสีหน้าแข็งๆ

“ทำไมทำหน้าอย่างนั้นล่ะ”

“ยังไม่อยากกลับไปทำงานเลยนี่คะ ยังอยากเที่ยวกับพี่เมย์อยู่”

มาริสามยิ้ม เด็กน้อยทำท่าจะงอแงเสียแล้ว...

“เอาไว้วันไหนหยุดได้เที่ยวแน่ ลิต้าไม่ได้ถ่ายทำทุกวันไม่ใช่หรอ”

คนเป็นที่ต้องช่วยหลอกล่อ

“ก็ใช่ค่ะ แต่ก็ยังต้องมีเรียนเต้นอีก” ดาราสาวทำปากย่น แค่คิดก็ชี้เก๋ยง

แล้ว

“เอาไว้พี่ขอไปดูลิต้าที่กองถ่ายบ้างนะ อยากเห็นจัง พี่เข้าไปได้หรือเปล่า”

“ได้สิคะ ลิต้าจะขอทางกองไว้ให้” ลลิตาทำท่ากระตือรือร้นจะจัดการให้ เธออยากให้รุ่นพี่คนสนิทไปดูการถ่ายทำอยู่แล้ว

“ว่าแต่...พี่เมย์จะนัดกับคุณราเจชอีกเมื่อไหร่หรอคะ” ลลิตาตะล่อม

ถาม

“ยังไม่รู้เลยจ๊ะ เตียวได้ความเห็นเรื่องที่ดินจากคุณอันราม คุณราเจชก็คงติดต่อมา” มาริสาทอบบพลางก้มลงอ่านเอกสารเรื่องกฎหมายที่ดินต่อ

ลลิตานิ่งไปอึดใจใหญ่ๆ ก่อนจะเลียบเคียงถามขึ้นมาอีก

“พี่เมย์ว่า...คุณราเจชเขามีเชื้อสายอะไรบ้างคะ”
 มาริสายยกหน้าขึ้น นิ่งคิด...ระหว่างคิดก็นึกถึงใบหน้าของราเจชไป

ด้วย

“ไม่รู้สิ แต่คงไม่ใช่อินเดียแท้ น่าจะผสมกับฝรั่งมาบ้างนะ” เธอเดา
 ลลิตาดีดนิ้วดังเป๊าะ

“คิดเหมือนลิต้าเลยคะ”

มาริสายบอกต่อว่า

“พวกลูกครึ่งนี่น่าอิจฉา พี่รู้จักแต่ละครคน สวยหล่อกันทั้งนั้น”

สาวลูกครึ่งยิ้มเขินๆ กระเซะเข้าไปอ้อนว่า

“ไว้พี่เมย์ถามคุณราเจชหน่อยสิคะ ว่าเขามีเชื้อสายอะไรบ้าง ลิต้า

อยากรู้”

“ได้จ้ะ ถ้ามีโอกาสที่จะถามให้ล่ะ”

ลลิตาสนใจ อยากรู้เร็วๆ แล้วลืมนึกว่ามีเชื้อชาติอะไรผสมอยู่บ้างนะ...

ฉากร้องเล่นเต้นรำอลังการงานสร้างในภาพยนตร์อินเดีย มีเบื้องหลังการถ่ายทำเป็นอย่างไร มาริสามีบุญตาได้เห็นวันนี้ เพราะเป็นวันที่มีการถ่ายทำฉากเต้นพอดิ ที่แรกเธอเป็นห่วงลลิตา เพราะเพิ่งหายจากอาการบาดเจ็บไม่เท่าไร แต่เจ้าตัวยีนยันว่าไหว และบอกผู้กำกับไปล่วงหน้าแล้วว่าพร้อมจะถ่ายทำฉากเต้นได้เลย

วันนี้นักแสดงนำมีคิวสองคนคือพระเอกกับนางเอก นอกนั้นล้วนเป็นแดนเซอร์ร่วมร้อยกว่าชีวิต ผู้กำกับสั่งแอกชั่น ดนตรีมาพร้อม นักแสดงกับแดนเซอร์ก็พากันโยกย้ายสายสะบัดวาดลวดลายตามสเตปที่ฝึกซ้อมมาเต้นกันได้อย่างพร้อมเพรียง ท่าเต้นมีเอกลักษณ์คึกคักตามจังหวะดนตรีเครื่องแต่งกายที่ฟ้ายคอสดูมจัดหามากก็มีสีสันทันดูโดดเด่นสดใส โดยเฉพาะชุดสำหรับสีน้ำทะเลร่วมสมัยของนางเอกนั้นสวยงามมาก องค์ประกอบทุกอย่างลงตัว มาริสาดูเพลินเลยทีเดียว

“เต้นสวยมากเลยลิต้า เห็นอยู่ใหม่จ๊ะ” มาริสาเอ่ยชมหลังจากผู้กำกับสั่งพัก ให้นักแสดงได้พักเหนื่อย

ลลิตารับน้ำจากที่มงานมาดื่ม อดด้วยเสียงหอบๆ ว่า
 “เกือบตายทำๆ เหมือนกันคะ แพบจะต้องหายใจทางปากแล้วเนี่ย”
 มาริสายิ้ม ช่วยหยิบทชชูเช็ดเหงื่อให้
 “พี่ดูในจอ ภาพออกมาสวยมาก เต็มพร้อมเพรียงกันดีจัง นี่ดีนะว่า
 ไม่ต้องร้องด้วย ถ้าร้องด้วยเต้นด้วย ตายแน่ๆ”

มาริสาเพิ่งรู้ว่าฉากร้องเพลงเต้นรำในหนังอินเดีย ซึ่งเป็นเอกลักษณ์
 ต้องมีอยู่ในเกือบทุกเรื่องนั้น ส่วนใหญ่แล้วนักแสดงไม่ได้ร้องเพลงเอง แต่
 ลิขิงเสียงนักร้องมืออาชีพ ทีแรกเธอยังนึกตั้งอยู่ว่า ทำไมดารานักนี้ถึงได้
 มีพรสวรรค์นัก เกิดมาหน้าตาดี รูปร่างเพอร์เฟกต์แล้ว ยังแสดงเก่ง เต้น
 พลิว แถมยังร้องเพลงเพราะอีก...ถ้าทำได้ทั้งหมดนั้น เธอว่าสมบูรณ์แบบ
 เกินไป แต่ลลิตาบอกว่านักแสดงบางคนร้องเองเต้นเองก็มีเต้น้อย

“ถ้าต้องร้องด้วย เสียงหลงคีย์อย่างลิต้าคงไม่มีทางได้เกิดเนคะพี่เมย์”
 มาริสายิ้ม ทีจริงเสียงร้องของลลิตาก็ไม่ได้น่าเกลียดมาก แต่อาจจะ
 ไม่ดีพร้อมถึงขั้นจะร้องเพลงประกอบภาพยนตร์ได้

ที่มงานเดินเข้ามาเรียกลลิตาไปแต่งหน้าดูความเรียบร้อยก่อนเข้าฉาก
 มาริสาให้กำลังใจว่า

“สู้ๆ จ๊ะ”

“ถ้าพี่เมย์เมื่อ ไปเต้นเล่นก็ได้เนคะ ถ่ายฉากเต้นไม่มีอะไรใหม่หรือ
 ค่ะ”

มาริสาพยักหน้า ตั้งใจอยู่เหมือนกันว่าจะลองเต้นเล่นดูรอบๆ เพื่อว่า
 จะโชคดีไปกระทบไหล่ดาราดังเข้า เต้นพันจากฉากถ่ายทำเรื่องนี้ไปไม่เท่าไร
 มาริสาก็เจอฉากที่อยู่ข้างๆ กัน ตรงนี้เป็นฉากสวนหย่อม คนหาฉากจัดไว้
 สวยงามมาก มีน้ำพุขนาดใหญ่อยู่ตรงกลาง เธอลองชะโงกมองเข้าไป เห็น
 ที่มงานรายล้อมกันอยู่หนาแน่น ไม่มีโอกาสได้เห็นตัวนักแสดงเลยสักคน

รถออลคันหนึ่งเต้นผ่านหน้ามาริสา เสียงบีบแตรทำเอาหญิงสาว
 สะดุ้ง นึกในใจว่าคนอินเดียคงขาดแตรไม่ได้จริงๆ บีบสะปะสะปะเรื่อยเรื่อย

ไปหมด แต่พอเธอหันไปมองก็ต้องประหลาดใจ ที่แท้เป็นคนรู้จักกันนี่เอง

“อ้าว คุณราเจซ”

ราเจซจอดรถหักท่าย

“มาดูคุณลิต้าถ่ายหนังเหรอครับ” เขาคาดเตา

“ใช่ค่ะ คุณราเจซมาทำงานใช่ไหมคะ”

“ครับ”

“ตรงนั้นใช่ไหมคะที่ว่าจะสร้างโซนใหม่” เธอชี้ไปข้างหน้า มีเชือกขึงล้อมบริเวณก่อสร้าง ห้ามคนภายนอกเข้า

“ใช่ครับ คุณมาริสากำลังจะไปไหนเหรอครับ” เขาเห็นเธอเดินเตร่อยู่ริมถนน จำได้ว่าเคยฉกถ่ายทำหนังของลิต้ามาแล้ว

“ว่าจะเดินชมรอบๆ หน่อยค่ะ เพื่อจะเดินไปกระทบไหล่ดาราดังกับเขาบ้าง” เธอตอบยิ้มๆ

“ที่นั่นกว้างมากเลยนะครับ เดินไม่ไหวหรอก ไปด้วยกันไหมครับ ผมกำลังจะเข้าไปที่โซนใหม่” เขาเชิญชวน

มาริสาสงสัย มีคนขับรถให้นั่งสบายๆ ย่อมดีกว่าอยู่แล้ว

“ไปสิคะ” เธอตอบรับแล้วกระโดดขึ้นรถกอล์ฟทันที

ราเจซขับช้าลงกว่าตอนมาคนเดียว เพื่อว่าผู้โดยสารต้องการจะชมสถานที่ต่างๆ

“แต่ละฉากอลังการมากเลยนะคะ คงใช้ทุนเยอะน่าดู”

“มหาศาลครับ แต่ก็คุ้ม อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของที่นี่เฟื่องฟูมาก แม้แต่ฮอลลีวูดก็ยังเคยมาเช่าสถานที่ถ่ายทำที่นี่”

มาริสาทึ่ง นี่เป็นความรู้ใหม่สำหรับเธอ

“สถานที่ใหญ่โตอย่างนี้คงถ่ายทำพร้อมกันได้หลายเรื่องเลยนะคะ”

“ครับ บอลลีวูดเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่ผลิตผลงานออกสู่ตลาดได้มากที่สุดในโลก ปีหนึ่งก็ราวๆ พันเรื่องนั่นแหละครับ”

“มากจริงๆ ด้วย อย่างนี้คือหนังจะดูกันไหวเหรอคะเนี่ย” มาริสาสงสัย

เธอไม่ใช่คอบหนัง ในปีหนึ่งอย่างมามากคงมีโอกาสได้ดูหนังไม่เกินห้าเรื่อง แต่เธอมีเพื่อนที่เป็นคอบหนังอยู่เหมือนกัน เห็นเข้าโรงหนังทุกสัปดาห์ สมมติเฉลี่ยสัปดาห์หนึ่งดูได้หนึ่งเรื่อง ปีหนึ่งก็น่าจะดูได้เกือบห้าสิบเรื่อง เมื่อเทียบกับจำนวนหนังที่ออกสู่ตลาดเป็นพัน ย่อมแตกต่างกันมาก

“ประชากรเยอะนี่ครับ ก็คงดูกระจายกันไป ผมเคยได้ยินว่าในแต่ละวันจะมีชาวอินเดียซื้อตั๋วเข้าไปดูหนังประมาณสิบล้านคน”

สิบล้านจะว่ามากก็มาก แต่ถ้าคิดในสัดส่วนของประเทศที่มีประชากรระดับพันล้าน ก็นับว่าอยู่ในสัดส่วนที่พอดี

“เดี๋ยวผมขอลงไปตรวจงานหน่อยนะครับ” ราเชซจอตรด

ตรงบริเวณนั้นดูเหมือนจะปรับหน้าดินกันอยู่ เขาไม่ได้ลงไปคุมงานในส่วนนั้น แต่เอาแบบไปคุยกับผู้ขายอีกคนที่คุมงานอยู่ คุยอยู่ไม่ถึงนาที เขาก็กลับมาขึ้นรถ พามาริสาไปจุดอื่นต่อ พื้นที่ก่อสร้างในโซนนี้กว้างอยู่พอสมควร

“เมื่อก็คุณพูดภาษาอะไรกับผู้ขายคนนั้นหะคะ”

“ภาษามาราสีครับ เป็นภาษาท้องถิ่นของเมืองมุมไบ” ราเชซตอบ

มาริสายังไม่คุ้นชื่อภาษานี้ เธอเพิ่งรู้ว่ามุมไบมีภาษาท้องถิ่นเป็นของตัวเองโดยเฉพาะด้วย เท่าที่อยู่มาห้าวัน มาริสาได้ยินภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ มีคนพูดภาษาที่เธอไม่รู้เรื่องบ้าง แต่นึกว่าเป็นภาษาฮินดี

“คุณพูดได้ทั้งหมดก็ภาษาคะเนี่ย”

“สี่ครับ อังกฤษ ฝรั่งเศส ฮินดี แล้วก็มาราสี”

ราเชซให้ความรู้เพิ่มเติมอีกว่าอินเดียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมมาก ตัวอย่างที่ชัดเจนอย่างหนึ่งก็คือเรื่องภาษา ผู้คนในแต่ละรัฐมีภาษาพูดภาษาเขียนเป็นของตัวเอง การสื่อสารในบางครั้งอาจเป็นปัญหาบ้างสำหรับคนที่ยังไม่คุ้นชิน

“ตอนดูหนังอินเดียฉันถึงงงนะคะ เพราะว่านักแสดงพูดสลับภาษาไปมา”

ในภาพยนตร์บอลลิวูดนักแสดงจะพูดภาษาอังกฤษกับฮินดีปนกันไปหมด บางทีคนหนึ่งถามเป็นภาษาอังกฤษ อีกคนตอบเป็นภาษาฮินดี บางทีคนคนเดียวพูดประโยคแรกเป็นภาษาฮินดี แต่ต่อประโยคที่สองด้วยภาษาอังกฤษ แต่เขาก็คุยกันรู้เรื่อง มีคนดูอย่างเธอนั้นแหละที่ปรับสมองตามไม่ทัน

ที่แรกเธอนึกว่าสไตล์การพูดอย่างนี้จะมีแต่ในหนัง แต่เมื่อมาเยือนอินเดียแล้วจึงรู้ว่าคนอินเดียมีลักษณะการพูดปะปนหลายภาษาอย่างนี้ในชีวิตจริง และที่คนส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษคล่อง มาริสาดาวาน่าจะเกี่ยวกับการที่เคยเป็นเมืองอาณานิคมมาก่อน แต่ก็ใช่ว่าอังกฤษสไตล์อินเดียสำเนียงฟังยากอยู่เหมือนกัน

“สำเนียงภาษาอังกฤษของคุณไม่เหมือนคนที่นี่ ไม่ทราบที่เคยไปใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศมาก่อนหรือเปล่าคะ” พูดถึงเรื่องภาษา มาริสาก็ได้โอกาสตะล่อมถาม

“ผมเกิดและโตที่อังกฤษครับ เพิ่งจะมาอยู่อินเดียได้ไม่กี่ปีเท่านั้น”

“คุณเป็นลูกครึ่งอังกฤษ-อินเดียใช่ใหม่มะ” เธอสรุป

“ใช่ครับ”

“มีน่าล่ะ” มาริสาวุฒยั้มๆ พลังลอบสังเกตตอนที่เขาขับรถ... เขาคงไม่รู้ตัว

ราเจชเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าคมเข้ม แต่ไม่ได้เข้มอย่างแขกเสียทีเดียว มีกระเดียดไปทางฝรั่งอยู่บ้าง จมูกโด่งเป็นสัน ดวงตาสีเทาอมฟ้า รวมยื่นเด่นของแขกกับฝรั่งไว้ในตัวคนเดียว...สรุปว่าเธอกับลลิตาเดาได้ถูกแฝง

“ลิตานึกแล้วว่าเราต้องมีเชื้อทางยุโรป” ลลิตาทำท่าตื่นเต้นเมื่อมาริสากลับมาเล่าเรื่องราวเจชให้ฟัง

เธอเดาได้แต่แรกว่าเราต้องมีเชื้อผสม เธอได้ถูกทวีป เพียงแต่ระบุ

จำเพาะเจาะจงว่ามาจากประเทศอะไรไม่ได้เท่านั้น

“แล้วเขาบอกอะไรอีกไหมคะ” ดาราสาวยื่นหน้าเข้ามาถามต่อ

“อะไรล่ะจ๊ะ” มาริสายิ้มกับแวตาสุกซนของรุ่นน้อง

“ก็เรื่องอื่นๆ”

มาริสาทำทำเน็ก วันนั้นเธอคุยอะไรกับเขาบ้าง

“เขาก็เล่าเกี่ยวกับอุบัติเหตุรถหนั่งของที่นี่ให้พี่ฟัง น่าฟังมากเลยนะ ลิต้าไซดตีมากที่ได้เข้ามา พี่ว่าลิต้ายังไม่ได้อีกไกล”

ลลิตาทำตาปริบๆ รอว่าจะมีข้อมูลอะไรใหม่ๆ น่าสนใจหรือไม่ เธอไม่ได้อยากรู้เกี่ยวกับวงการหนังเสียหน่อย

“พรุ่งนี้พี่นัดกับเขา เขาจะมารับแต่เช้า”

ลลิตาทำปากย่น บ่นว่า

“เสียดาย พรุ่งนี้ลิต้ามีถ่ายหนัง”

“ถึงลิต้าว่างก็คงไปด้วยไม่ได้หรอกจ๊ะ”

“ทำไมล่ะคะ” เธอตีหน้ายุ่งทันที

“ก็พรุ่งนี้พี่ขอให้เขาพาเที่ยวชมบ้านเมือง วิถีชีวิตแบบคนอินเดียนเดียแท้ๆ อย่างเช่นเดินตลาดอะไรพวกนี้ ดาราอย่างลิต้าจะไปได้ยังไงล่ะจ๊ะ” มาริสาอธิบายเหตุผล

ใบหน้าของลลิตายับยู่กว่าเก่าอย่างคนไม่ได้ตั้งใจ บ่นกระปอด-กระแปดว่า

“เสียดายจัง”

มาริสาปลอบว่าเอาไว้ไปเที่ยวในที่หลายๆ และลลิตาว่างพอดีค่อยไปด้วยกันใหม่ และพอดีมีรายการข่าวบันเทิงน่าสนใจในโทรทัศน์ มาริสาจึงหันไปดู

“เฮ้! นี่ดาราที่ถ่ายทำหนังเรื่องเดียวกับลิต้านี่จ๊ะ ไซ้ใหม่” มาริสาไม่แน่ใจนัก แต่วันนี้เห็นที่กองถ่ายแวบๆ แวบๆ ว่าเป็นตัวร้ายในเรื่อง แต่ไม่ได้มีคิวถ่ายทำในวันนี้

“อ้อ ไซ่คะ เรณูกา”

“เธอสวยเซ็กซี่ดีเ็นอะ” มาริสาวิจารณ์จากภาพข่าวในโทรทัศน์ ผู้หญิงคนนี้รูปร่างสูงลิ่วกับลลิตา เพียงแต่นำเสนออออกมาในรูปแบบเซ็กซี่เ้ายวนอย่างชัดเจนมากกว่า แต่หน้าตายังไม่สวยคมเท่ารุ่นน้องของเธอ

“เป็นดาราดาวรุ่งของวงการเซียวละคะ” ลลิตาให้ข้อมูล

พิธีกรรายการข่าวบันเทิงพูดภาษาอังกฤษบ้าง ภาษาท้องถิ่นบ้าง มาริสาพอจะจับใจความได้บ้าง แต่ไม่ทั้งหมด เธอจึงถามลลิตาเพิ่มเติม

“เขาเป็นแฟนกับนักธุรกิจดังเธอจ๊ะ”

“ก็หุ้นส่วนของพี่เมย์นั่นแหละคะ” ลลิตาก็เพิ่งทราบเรื่องนี้ไม่นานจากคำบอกเล่าของทีมงานในกองถ่ายนั้นแหละ

โลกกลมเหลือเกิน...

“คุณอันรามนะเธอ” มาริสาท่าตาปริบๆ

ลลิตาพยักหน้ายิ้มน้อย

“ในกองเขาเมาท์ว่าสองคนนี้คบกันอยู่”

มาริสาหันไปฟังรายละเอียดข่าวอีกที มีเทปสัมภาษณ์ดาราสาวมาออกอากาศด้วย

“สงสัยจะจริงนะ ผู้หญิงไม่ได้ตอบในเชิงปฏิเสธ” มาริสาออกความเห็น ดูจากท่าทางผู้หญิง ตอบคล้ายกับแบ่งรับแบ่งสู้ แต่จะเอียงไปในทางรับเสียมากกว่า

“อีกหน่อยลิตาของพี่คงมีนักธุรกิจพันล้านมาขายขนมจีบบ้าง” มาริสาล้อคนข้างๆ บ้าง

รุ่นน้องของเธอสวยน้อยกว่าดาราคคนนั้นเสียเมื่อไร รูปร่างสูงลิ่ว แต่หน้าตากินขาด ใบหน้าลลิตาทั้งคมทั้งหวาน ดวงตานั้นหวานหยดย้อย ใครเผลอจ้องตรงๆ ก็ต้องหลงเสน่ห์ ลองว่าหนึ่งเข้าฉายเมื่อไร เธอกล้ารับประกันว่าจะต้องมีขนมจีบมาเสนอให้เลือกเพียบ

“ไม่เอาหรือคะ คนรวยมักเจ้าชู้” ลลิตาย่นจมูก

มาริสาทัวร์เรา

“นั่นสิ คุณอันรามาที่นี่หล่อทั้งรวยเสียด้วย”

“ลิต้าขอแค่ผู้ชายธรรมดา คนที่รักเดียวใจเดียวกับเราก็พอค่ะพี่เมย์”

ดาราสาวทำท่าเพื่อฝัน แต่มาริสาก็เห็นด้วย

“ความใฝ่ฝันของผู้หญิงเราก็เท่านี้แหละลิต้า”

สองพี่น้องต่างสายเลือดกอดคอกัน หวังว่าฝันของพวกเธอจะกลายเป็นจริงทั้งคู่

“แต่ถ้าได้ทั้งหล่อทั้งรวยทั้งแสนดี รักภรรยาเฝ้าปรุเฝ้าระวังอย่างคุณพ่อพี่เมย์ คงเหมือนนกหวายรางวัลที่หนึ่งนะคะ ลิต้าอิจฉาคุณป้าจัง”

“อย่าว่าแต่ลิต้าเลยจ๊ะ ตัวพี่เองยังแอบอิจฉาแม่ทุกวัน”

ลิตาทัวร์เราคิกคัก ก่อนจะถามเสียงอ่อนๆ ว่า

“เราจะได้พบมิสเตอร์ไรต์ของเราไหมนะพี่เมย์”

“อย่างลิต้านะ มิสเตอร์ไรต์ต้องมีเข้ามาแน่ มีมากเสียด้วย แต่จะไรต์ (Right) หรือรอก (Wrong) คงต้องรอดูกันต่อไปนะจ๊ะ” มารีสายิบตา

ลิตาทัวร์เรา...อยากบอกมาริสาทัวร์เราเสียใจว่า เธอรู้สึกเหมือนจะเจอ ‘มิสเตอร์ไรต์’ ของตัวเองแล้วสิ

“คุณราเชษฐมาแล้วค่ะ” แม่บ้านของลิตาเดินเข้ามารายงานมาริสาทัวร์เรา

วันนี้ลิตาไม่อยู่ ออกไปกองถ่ายตั้งแต่เช้า ถึงเวลาแปดโมงจะมีแม่บ้านมาทำความสะอาดห้องเป็นประจำทุกวัน มารีสามาอยู่หลายวันเขาก็เริ่มจะคุ้นเคยกัน แม่บ้านคนนี้เป็นคนทางใต้ รูปร่างผิวพรรณต่างจากพวกทางเหนืออยู่มาก คนทางใต้ผิวจะเข้มกว่า ถ้ายังไม่รู้จักอาจคิดว่าเป็นคนดูๆ แต่พอได้คุยกันแล้วมาริสาทัวร์เราพบว่าเป็นคนอัธยาศัยดี

มาริสาทัวร์เราหันไปบอกว่าวันนี้ไม่ต้องเตรียมอาหารเที่ยงให้เธอ เพราะจะออกไปข้างนอกทั้งวัน แล้วจึงลงไปพบราเชษฐซึ่งรออยู่ภายในลิโอบบี้ด้านล่าง

“อรุณสวัสดิ์ครับ” ชายหนุ่มทักทาย วันนี้เธอสวมชุดทะเลมัดตะแบง

พร้อมลุยเช่นเคย

“อรุณสวัสดิ์ดีค่ะคุณราเจซ”

“ไปกันเลยนะครับ”

เธอพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น มาริส้าตื่นตื่นกันกว่าทุกวัน เพราะวันนี้จะได้เที่ยวแบบชาวบ้านจริงๆ ราเจซขับรถคันเดิมกับวันก่อนมารับเธอเช่นเคย แต่สภาพเขรอะกว่าวันแรกที่เห็น ไม่รู้เป็นเพราะวังฝ่าฝืนในวันก่อนหรือเปล่า

เมื่อออกมาบนท้องถนน สภาพจ่อแจ เสียงบีบแตรลั่นสนอลห่ม่านกว่าทุกครั้งที่มาริสาเคยเจอ คงเป็นเพราะวันนี้ราเจซขับพาเข้ามาในย่านชุมชนคนท้องถื่นอย่างแท้จริง

“คุณมาริส้าอยากเริ่มที่ไหนก่อนครับ” เขาถามความเห็น แม้ว่าจะมีโปรแกรมในใจอยู่บ้าง

“ตลาดก็ได้ค่ะ ฉันยังไม่ได้กินมื้อเช้าเลย กะว่าจะไปหาอะไรกินที่ตลาด”

“มีของกินให้เลือกเพียบครับ อยู่มุมไปไม่มีทางหิวโหย ของกินมีอยู่ทุกหนแห่ง”

มาริส้าเห็นจริงดังเขาว่า เพราะตอนนี้มองออกไปยังข้างทาง ริมสองฝั่งถนนมีรถเข็นขายอาหารตั้งเรียงรายเป็นทิวแถว บ้างก็ไม่มีรถเป็นกิกจะลักษณะ แต่ปูเสื่อตั้งหม้อปรุงอาหารกันบนพื้น หลายอย่างดูน่ากิน แต่บางร้านก็ทำให้มาริสาลังเลในเรื่องความสะอาด

“ว้าย! ระวังค่ะ” เธอหวัดร้องเมื่อเห็นรถสวนออกมาอีกทางตรงสี่แยก เมื่อเหลือบมองสัญญาณไฟก็พบว่าทางฝั่งเธอเป็นไฟเขียว ราเจซมาตามทางของเขาอย่างถูกต้อง

“ทางนั้นไฟแดงไม่ใช่หรือคะ” เธอหันไปมองรถคันนั้นด้วยสายตา กล่าวหา ทางฝั่งเธอไฟเขียว แสดงว่าฝั่งนั้นต้องเป็นไฟแดงอยู่แน่นอน

“คนขับรถบนท้องถนนในอินเดียส่วนใหญ่ตาบอดสีครับ”

มาริส้าหันมามองคนพูด ดูท่าเขาเอือมระอาอยู่เหมือนกัน แต่คงปลงได้แล้ว แม้จะใช้คำพูดเสียดสีนิดหน่อย แต่ไม่ใช้การพูดใส่อารมณ์ มาริส้า

จึงพลอยคลายความหงุดหงิดลงไปบ้าง ปกติเธอก็ไม่ใช่คนใจร้อน อาจเป็นเพราะตั้งแต่ตื่นมายังไม่มီးอะไรตกถึงท้องจึงโมโหเหว

พันแยกเมื่อครู่มาแล้วการจราจรโล่งขึ้น ราเชขเร่งความเร็วขึ้นอีกนิด เกือบจะเกิดอุบัติเหตุเพราะมีคนวิ่งข้ามถนนตัดหน้าในระยะประชิด เกือบเบรคไม่ทัน มาริสาเห็นแล้วก็บ่นอุบ

“คนข้ามถนนอย่างนี้อันตรายจัง”

ไม่มีทางม้ลาย ไม่มีสะพานลอย นึกอยากจะข้ามก็ข้าม พวกคนขับรถก็ใช้วิธีบีบแตรส่งเสียงเตือนเอา บีบนำทางมาแต่ไกลเพื่อให้คนข้ามถนนรู้ตัว

เมื่อเข้าไปใกล้ตลาด การจราจรกลับมาติดขัดอีก ราเชขบอกว่าจอดรอไว้ด้านนอกแล้วเดินเข้าไปจะสะดวกกว่า มาริสามีโอกาสสมองรถคันข้างๆ แต่ละคันมีรอยเฉี่ยวชนเป็นที่ระลึกกันทั้งนั้นซึ่งก็ไม่แปลก เพราะคนขับรถที่นั่นนัดปาดซ้ายปาดขวากันเหลือเกิน พอลงจากรถราเชขแล้วเธอก็จึงลองสังเกตดู พบว่ารถของเขาก็มีรอยบ้างเหมือนกัน แต่ไม่มากเท่าคันอื่นๆ

บรรยากาศคึกคักในตลาดทำให้มาริสาลืมเรื่องรถราน่าปวดหัว สินค้าข้างทางมีแต่ของน่าสนใจทั้งนั้น

“ระวังนะครับ” ราเชขจับต้นแขนมาริสา ดึงให้พ้นวิถีอันตราย

หญิงสาวมัวแต่เดินดูของทำให้เกือบจะโดนรถเฉี่ยวครึ่งหนึ่ง และเกือบโดนวัวชนอีกครั้งหนึ่ง ทั้งที่คนขับก็บีบแตรเตือนแล้ว แต่ทุกคนก็บีบกันหมด มาริสาจึงไม่รู้ว่าใครบีบใคร

“ผลไม้เยอะมากเลยนะคะ” มาริสาเดินเข้าไปชะงักดูแผงขายผักผลไม้ มันมีมากเป็นพิเศษจริงๆ คงเพราะคนอินเดียบางส่วนกินมังสวิวัติ ผักผลไม้จึงเป็นที่ต้องการสูง ลองสอบถามราคาดูพบว่าราคาถูกมาก ถูกกว่าเมืองไทยแน่ๆ

“คุณมาริสาอยากทานอะไรครับ” ราเชขถาม

“ก่อนอื่นต้องขอกาแฟสักแก้วก่อนเลยคะ”

เขามองไปรอบๆ ทำท่าคิดหนัก

“ถ้ากาแพลงจะยากสักหน่อย เป็นซาแทนได้ไหมครับ”

“แถวนี้ไม่มีร้านกาแพเธอคะ” เธอทำหน้าตกใจ...อะไรกัน ตลาดไม่มีร้านขายกาแพ!

“ไม่มีครับ มีแต่ร้านชา คนอินเดียไม่ค่อยดื่มกาแพกันหรอกครับ ตามตลาดแบบนี้หายาก ถ้าอยากดื่มกาแพต้องเข้าไปใจกลางเมือง ย่านธุรกิจ มีสตาร์บัคส์มาเปิดหลายสาขาอยู่เหมือนกัน”

ถ้าจะว่ากันตามจริงก็มีคนอินเดียดื่มกาแพอยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่จะเป็นพวกหนุ่มสาว หรือไม่ก็พวกที่อยู่ในสังคมสมัยใหม่ ชาวอินเดียที่เป็นชาวบ้านดั้งเดิมจริงๆ จะนิยมดื่มชามากกว่า และดื่มได้ตลอดทั้งวัน ตั้งแต่เช้า สาย บ่าย เย็น วันหนึ่งก็คงดื่มเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าสามสี่แก้วต่อคน

“คุณมาริสาทิดกาแพเธอครับ” เขาถาม เห็นท่าทางเธอแข็งๆ เมื่อรู้ว่าแถวนี้ไม่มีกาแพขาย

“คะ ถ้าเข้าไหนไม่ได้ดื่มจะรู้สึกไม่กระปรี้กระเปร่า”

“ยังลองชานินเดียดูไหมครับ น่าจะพอแก้ขัดได้” เขาเสนอ

“ได้คะ”

เมื่อมาริสาทอบตกลง ราเจซจึงพาเธอเดินไปที่ร้านชา สภาพซอมซ่อ แต่คนยืนรอหน้าร้านเยอะมาก พ่อค้าซงมือเป็นระวิง มาริสาชะเงาไปดูพวกอุปกรณ์กาต้มน้ำ เห็นสภาพเขรอะเหมือนไม่ล้างมาซักสัปดาห์แล้วกลิ่นน้ำลายเบาๆ วันนั้นเธอจะรอดจากอาการท้องเสียหรือเปล่าหนอ

มาริสาทใจไปไหนๆ ก็มาแล้ว ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ ราเจซสั่งชามาชਾਲสองถ้วย ส่งให้มาริสาท้วยหนึ่ง ที่นี้ไม่มีโต๊ะนั่ง ต้องยืนดื่มกันอย่างนั้น ถ้วยที่ใส่ชาทำจากดินเผา ดื่มเสร็จแล้วก็ปาทิ้งไว้ให้แตกอยู่ข้างร้านนั่นเอง

“กลิ่นหอมจังคะ” มาริสารับมาดมกลิ่นก่อน แล้วค่อยยกขึ้นจิบ ชามีกลิ่นเครื่องเทศ ต้องค่อยๆ จิบ

“เป็นยังไงครับ” ราเจซทำท่าลึนๆ อยู่เหมือนกัน

“รสชาติกลมกล่อมมากค่ะ”

เขาโล่งใจที่เธอดื่มได้

“ขนมกุหลาบจามุนที่คุณทานวันนั้น ถ้าได้ทานคู่กับชา จะช่วยลด
ความหวานแสบคอได้มากเลยละครับ” เขาย้อนไปถึงวันแรกที่พบกัน

มาริสาลุกตั้มออกมา

“วันนั้นสีหน้าฉันคงออกเลยใช่ไหมคะ”

“ก็ไม่ต่างจากตอนที่ผมลองกินครั้งแรกหรอกครับ” ราเจซึ่มมุ่มปาก
เล็กน้อย

“ขนมกินคู่กับชา ฉันชอบพวกสโคโนมากกว่า” เธอพูดถึงขนมชื่อดัง
ของประเทศอังกฤษ

“ผมก็ชอบสโคโนเหมือนกัน คุณแม่ผมทำสโคโนอร่อยมาก ส่วนขนม
หวานจัดของที่นี่ผมกินไม่ค่อยได้”

วันนั้นมาริสาเห็นเขากินได้ปกติ ไม่ต่างจากคนอื่นๆ แสดงว่าเขาคง
รักษามารยาทประกอบกับอยู่มานานก็คงได้กินจนเริ่มชินแล้ว แต่ยังคง
ไม่ชอบเท่านี้เอง

“อ้อ...เรื่องที่ดินมีความคืบหน้าแล้วนะครับ”

มาริสาทำตาโตด้วยความสนใจ

“ว่ายังไงบ้างคะ”

“คุณอันรามชอบมาก ตอนนี้กำลังสืบเสาะประวัติเจ้าของอยู่”

มาริสาดูใจที่อันรามมีความเห็นตรงกัน

“แต่ไม่ว่าเจ้าของจะเป็นใครบ้าง คุณมาริสาก็คงรู้ใช่ไหมครับว่าต้อง
เป็นงานหินแน่นอน กฎหมายที่ดินของที่นี่มีความยุ่งยากมาก”

สีหน้าของเธอเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย

“พอทราบค่ะ ฉันศึกษามาบ้าง แม้จะยังไม่กระจ่างทั้งหมด”

ราเจซึ่มพยักหน้า นึกชื่นชมที่เธอเตรียมตัวมาบ้าง ทำให้การทำงาน
ง่ายขึ้น

“การรวบรวมที่ดินผืนเล็กผืนน้อยจะต้องให้เจ้าของที่ดินอย่างน้อยแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของทั้งหมดเห็นชอบ เราถึงจะซื้อที่ดินทั้งผืนได้” เขาช่วยอธิบาย แม่ตัวเองก็ไม่ได้รู้สึกอะไรมากนัก แต่อาศัยประสบการณ์จากการทำงานจึงได้เรียนรู้มาบ้าง

“ส่วนเรื่องราคาประเมิน ค่าชดเชย จากการปรับกฎหมายใหม่ ผู้ประกอบการจะต้องจ่ายมากขึ้นหลายเท่าตัว จ่ายซ้ำซ้อนเสียด้วย ต้นทุนการจัดหาที่ดินของบริษัทจะต้องสูงขึ้น ไหนยังจะต้องมีการทำประชาพิจารณ์ เรื่องผลกระทบต่อท้องถิ่น ทั้งด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม ยังมีอีกหลายด้านที่คุณต้องฝ่าฟัน” เขาบอกพร้อมกับสังเกตสีหน้าเธอไปด้วย

มาริสต้าตั้งใจฟัง สีหน้าเธอนิ่งๆ เดาอารมณ์ไม่ถูกเหมือนกัน

“ผมบอกไว้เพื่อให้เตรียมตัวนะครับ ไม่ใช่ให้ท้อ เพื่อคุณจะมาบุกตลาดคอนโดฯ ด้วย ตลาดนี้ผมก็ว่าน่าสนใจไม่แพ้บ้านจัดสรร”

พอเขาพูดอย่างนั้นเธอก็ยิ้มออกมา

“ฉันไม่ท้อหรอกค่ะ มองเป็นเรื่องท้าทายมากกว่า ถ้าฝ่าฟันไปได้ก็คุ้ม เพราะตลาดที่น่าสนใจมาก ยิ่งไงก็ต้องชอบคุณคุณราเชชและคุณอันรามา มากที่ช่วยเหลือเราทุกอย่าง”

“คุณอันรามาสนใจธุรกิจบ้านจัดสรรมานานแล้ว แต่ยังไม่มีการประกอบการ ได้จับมือกับทางอเมริกา คงจะยิ่งทำให้โครงการนี้แข็งแกร่งขึ้น” ราเชชมองว่าไม่มีใครเป็นหนี้บุญคุณใคร ทั้งสองฝ่ายต่างมีผลประโยชน์ร่วมกัน เมื่อมารวมตัวกัน ดึงจุดเด่นของแต่ละฝ่ายขึ้นมาช่วยกันทำให้โครงการร่วมทุนแข็งแกร่งขึ้น

ทั้งสองดื่มชาจนหมดถ้วย ปาถ้วยดินเผาทิ้งอย่างลูกค้าคนอื่น ๆ แล้วจึงเดินออกมาชมตลาดต่อ ระหว่างทางมาริสต้าถูกพ่อค้ารายหนึ่งดักไว้แล้วรบเร้าให้ซื้อของในร้าน มาริสต้าไม่เคยเจอคนค้าขายตามรुकขขนาดนี้ก็ตกใจ

“คุณมีสำหรับสักผืนหรือยังครับ” ราเชชหันมาถาม

“ยังเลยค่ะ”

“ถ้าฉันก็เข้าไปดูหน่อยก็ได้สิครับ”

มาริสาทำตามคำแนะนำของเขา ยังไม่ทันเลือกหยิบชิ้นไหน พ่อค้าจอมตื้อก็รีบหยิบของมาโฆษณา พยายามยัดเยียดให้มาริสาลองจับทาบกับตัวดู

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันขอดูเฉยๆ ก่อนนะคะ” มาริสาปฏิเสธอย่างอึดอัด

ราเจซหันไปส่งสายตารามนิตหนึ่งพ่อค้าจึงยอมล่าถอยไป ปล่อยให้ลูกค้าเลือกดูอย่างอิสระ แต่ก็ยังไม่วายออกความเห็นเมื่อมาริสาหยิบสำหรับผืนไหนขึ้นมาดู

“สีส้มเหมาะกับคุณมาก...สีนี้ก็เหมาะ” เขารีบบอกอย่างเอาใจ

พอมาริสากับราเจซหันไปมองเขาก็ฉีกยิ้มประจบ เห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบตัดกับสีผิวดำเมื่อม

“แบบนี้ฉันใส่ไม่เป็นหรอกค่ะ” มาริสาบอก เพราะมันเป็นผ้าผืนเดียวพันอย่างไร ให้กลายเป็นชุดอย่างที่หุ่นโชว์ใส่อยู่ก็ไม่ทราบบ

“ไม่ยากครับ ผมสอนแบบเดียวเดี๋ยวก็ได้” พ่อค้าบอกอย่าง

กระตือรือร้น และไม่บอกเปล่า ก้าวเข้ามาสาธิตให้ดูอีกด้วย พันไปพันมา อยู่ครู่เดียวบนตัวหุ่น แพล็บเดียวก็ออกมาเป็นสำหรับชุดสวย

“เออ...สีมันสดไปหน่อยไหมคะ” หญิงสาวชาวไทยไม่ค่อยมั่นใจ สำหรับผืนนี้สีดูฉูดฉาด มีหลายสีรวมอยู่ในผืนเดียว

“ไม่หรอกคุณ สีนี้แหละสวย”

มาริสาหันไปมองราเจซคล้ายจะขอความเห็น เขาพยักหน้าเชิงว่าเห็นด้วยกับพ่อค้า เธอจึงหันไปบอกพ่อค้าว่า

“งั้นฉันเอาผืนนี้ด้วยแล้วกันค่ะ แต่พอแล้วนะคะ เอาแค่นี้”

“แต่ผืนนี้ก็สวยนะคุณ ไม่รับไปด้วยเหรอ” พ่อค้าได้คิดจะเอาศอกหญิงสาวจะออกจากร้านก็ยื่นขวางไม่ยอมทำเดียว

มาริสาไปไม่เป็นเลย ราเจซเห็นสีหน้าของเธอจึงก้าวเข้ามาช่วย

“ไม่เป็นไรครับ เอาเท่านี้พอ ผมถือไม่ไหวแล้ว” เขาคว้าถุงสำหรับที่จ่าย

เงินแล้วมาถือไว้ และดึงเชือกพันออกมาจนได้ มาริสาทอนใจอย่างโล่งอก

“ขอโทษด้วยนะคะ ทำให้คุณต้องยืนรอ ฉันถือเองดีกว่าค่ะ”

“ผมถือไหวครับ บอกพ่อค้าไปอย่างนั้นเพื่อไม่ให้เขาเสนอขายอะไร
อีกเท่านั้นเอง”

“พ่อค้าที่นี้คือแก๊งจิ้งเหลยนะคะ”

ราเจซึกิในใจว่าอย่างที่เธอเพิ่งเจอมาแค่ระดับอนุบาลเท่านั้นแหละ
แต่เขาก็ไม่เอายากพูดให้เธอขยาดไปมากกว่านี้ เดี่ยวจะไม่กล้าออกมาเดินบน
ท้องถนนอีก

ออกจากร้านขายสำหรื มาริสาทพบร้านขายขนม ลองซื้อขนมชนิดหนึ่ง
ชื่อว่า ‘คุลฟี (Kulfi)’ ลุ้นอยู่ว่าจะหวานเหมือนกุหลาบจามุนหรือเปล่า แต่
ปรากฏว่าไม่ รสชาติดีมีๆ มันๆ อร่อยดี มาริสากินหมดชิ้นในเวลาอัน
รวดเร็ว ต่อมาเจอร้านขายดอกไม้ พ่อค้ากำลังก้มหน้าก้มตาร้อยพวงมาลัย
ฝีมือประณีตไม่เบา ผ่านหลายร้านเข้ามาริสาก็เริ่มสังเกตเห็นว่า คนค้าขาย
ในตลาดนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ผู้หญิงพอมิบ้างแต่หาได้น้อยมาก เธอจึงตั้ง
ข้อสังเกตกับราเจซ

เขาตอบว่า “ผมก็สังเกตเห็นเหมือนกันครับ แต่ไม่รู้เหตุผลแน่ชัด คง
เป็นเพราะผู้หญิงในสังคมอินเดียยังมีบทบาทนอกบ้านไม่มากนัก นี่พูดถึง
สังคมชาวบ้านจริงๆ นะครับ ถ้าไปดูกันตามตึกสูงสำนักงานบริษัทห้างร้าน
ต่างๆ ในย่านธุรกิจ ก็มีผู้หญิงทำงานอยู่ไม่น้อย”

ทั้งหมดเป็นเหตุผลที่เขาคิดเอาเอง โดยวิเคราะห์จากพื้นฐานสังคม
และวัฒนธรรมของที่นี่ ผู้ชายคงรับหน้าที่ทำมาหากินนอกบ้าน ส่วนผู้หญิง
อยู่บ้านดูแลลูก ทำกับข้าว ทำความสะอาดบ้าน...มองไปทางไหนจึงมักเห็น
แต่ ‘พ่อค้า’ ส่วน ‘แม่ค้า’ กลายเป็นของหายาก

“ว้าย!”

ราเจซสะดุ้งตกใจ กำลังคิดตามข้อสังเกตของเธออยู่ จู่ๆ มาริสาก็ร้อง
ออกมาแล้วสะดุดคะม้าเกือบจะล้ม ดีที่เขาคว้าแขนไว้ได้ทัน

“ระวังครับ” ราเจชเตือนอีก

เดินบนถนนในอินเดียต้องมีสติระมัดระวังทุกอย่างก้าว ทั้งรถราและสิ่งกีดขวางบนถนนก่อให้เกิดอันตรายได้ทั้งสิ้น เมื่อคร่อมาริสากลับเดินเหยียบร่างเด็กชายผอมกะหร่องที่นอนซุกคู้อยู่บนบาทวิถี ท่ามกลางผู้คนที่เดินขวักไขว่ไปมา..นี่คือเตียงนอนของเด็กคนนั้น

มาริสานั่งไปมองภาพนั้นอีกครั้ง รู้สึกสะทอนใจ ทำไมผู้คนเดินผ่านจึงมองเฉย ไม่มีใครรู้สึกอย่างเธอบ้างหรือ

เด็กคนนี้น่าจะอายุไม่เกินสิบขวบ ตัวผอมมาก ผอมจนหนังติดกระดูก เสื้อผ้าที่สวมอยู่ มาริสานึกอยากเรียกว่าเสื้อผ้ายัดย่ำ น่าจะเป็นเศษผ้าเสียมากกว่า เพราะขาดวันรุ่งริ่งไม่เป็นชิ้นดี เนื้อตัวผมเผ้าสกปรกมอมแมม ร่างกายคงไม่ได้ผ่านน้ำมาหลายวัน เป็นลูกเป็นหลานใครหนอทำไมจึงได้มานอนอยู่ตรงนี้

และมาริสาก็ได้คำตอบสำหรับตัวเอง ทำไมคนผ่านไปผ่านมาจึงเดินผ่านเฉย ไม่มีใครทำท่ารู้สึกอะไรเป็นพิเศษ เพราะเมื่อเดินต่อไปอีก เธอก็ได้เห็นผู้คนอาศัยบาทวิถีเป็นบ้าน เป็นที่นอน เป็นห้องน้ำ ใช้ชีวิตกันริมถนนอย่างเป็นเรื่องปกติธรรมดา บางกลุ่มก็อยู่กันเป็นครัวเรือน...ผู้คนเดินผ่านไปมาคงเห็นเป็นภาพชินตา ไม่มีใครรู้สึกอะไร

“ข้างหน้านั้นคืออะไรเธอคะ” เธอชี้เข้าไปในชุมชนข้างหน้า ไม่น่าจะใช้เขตตลาดแล้ว

ราเจชมองตรงไป ก่อนหันมาชวนว่า

“ไปด้วยกันสิครับ คุณจะได้มองเห็นอินเดียในทุกองศา”

คำพูดของเขาทิ้งปริศนาให้เธอ มาริสาดูตามไปด้วยด้วยความอยากรู้อยากเห็น เธอเคยได้ยินกิตติศัพท์เรื่องความสกปรกของอินเดียมามากมายอยู่มาห้าวัน ไปแต่ที่เจริญหูเจริญตา เธอยังนึกว่าคนลือกันไปผิดๆ เดียวนี้อินเดียพัฒนาไปไกล ไม่เหมือนที่เล่าลือกันแล้ว คงเหมือนที่ฝรั่งบางคนเข้าใจว่าคนไทยยังชี้ข้างเดินทางไปไหนมาไหนในชีวิตประจำวันนั้นละ

ที่ไหนได้ ภาพตึกสูง อาคารทันสมัย ลังคมหรูหราฟูฟ่า นั่นเป็นสิ่งที่เธอได้เห็นเพียงด้านเดียว ราเชชกำลังพาเธอมาดูอินเดียในอีกมุมหนึ่ง... สลัมท่ามกลางตึกสูงระฟ้า

ยิ่งเดินลึกเข้ามา กลิ่นขยะสิ่งปฏิกูลก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้น ริมทางมีแต่น้ำเน่าขัง

“ไหว้ไหมครับ” เขาหันมาถาม

มาริสากลัวเขาจะพากลับ จึงพยักหน้าว่าไหว ทั้งที่จริงเธอเหม็นจนจะเป็นลมแล้ว... เพราะความอยากรู้อยากเห็นตัวเดียวเท่านั้นที่ทำให้ยังฝืนอยู่ได้

“ประชากรกว่าครึ่งของเมืองมุมไบอาศัยอยู่ตามสลัมแบบนี้ น่าจะมีไม่ต่ำกว่าสองพันแห่ง ที่นี้ยังเป็นแค่สลัมเล็กๆ ถ้าคุณอยากศึกษาวิถีชีวิตของประชากรส่วนใหญ่ในเมือง ว่างๆ ผมจะพาไปดูที่สลัมดาราวิ” เขาหันมาอธิบาย

มาริสานึกถึง ประชากรกว่าครึ่งเชี่ยวชาญหรือ...

“ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ ไม่ไกลจากนี้ก็เป็นย่านธุรกิจแท้ๆ”

“นี่ละครับ ‘Incredible India’ คุณสามารถเห็นนรกกับสวรรค์อยู่ใกล้กันแค่อ้อมเท่านั้น”

ระหว่างทางมีชายหญิงคู่หนึ่งจูงเด็กชายเด็กหญิงเดินผ่านมา พวกเขาทำหน้าตาตูดๆ มองเธอหัวจดเท้า มาริสาลบตา ไม่กล้าสบตาใครจริงๆ เธอขยับเข้าไปเดินใกล้ราเชชมากขึ้น

ราเชชเดินไปเรื่อยๆ เขาไม่มีท่าทีหวาดกลัวหรือระวังเป็นพิเศษ แสดงว่าไม่น่าจะมีอันตรายอะไร มาริสาก็คลายความกังวลลงบ้าง

เขาเล่าให้เธอฟังต่อว่า

“เห็นสภาพความเป็นอยู่อย่างนี้ แต่ดูถูกคนพวกนี้ไม่ได้เขียวนะครับ ถึงจะอยู่ในสลัม แต่บางครอบครัวฐานะไม่ใช่ธรรมดา มีเงินส่งลูกหลานเรียนเมืองนอก สมัยเรียนที่อังกฤษ ผมเคยรู้จักเพื่อนชาวอินเดียอยู่คนหนึ่ง เขา

มาจากสลัมดาราวิเนี่ยละครับ ตามสลัมพวกนี้บ้านหลายหลังก็มีจานดาวเทียม โทรทัศน์ ตู้เย็น หรือแม้แต่เครื่องปรับอากาศ”

“ถ้าเขามีเงิน ทำไมไม่ออกไปซื้อบ้านใหม่คะ ทนแออัดอยู่ในนี้ทำไม” มาริสาขมวดคิ้วสงสัย มองไปรอบๆ ตัว ไม่มีอะไรน่าอภิมภยเลยสักอย่าง หลังคาบ้านแทบจะเกยกัน ตากผ้ารกเต็มไปหมด กลิ่นเน่าเหม็นคลอคลุ้งจนแทบไม่กล้าสูดลมหายใจเข้าไปเต็มปอด

“เพราะที่อยู่อาศัยในมุมไปราคาแพงลิ่วนะสิครับ และอีกอย่าง มันก็เป็นวิถีชีวิตของพวกเขาด้วย นอกจากเป็นที่อยู่อาศัย สลัมยังเป็นแหล่งสร้างรายได้ เงินหมุนเวียนจากกิจการภายในสลัมเหล่านี้มีจำนวนมหาศาล มีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศทีเดียว เห็นสภาพแออัดสกปรกอย่างนี้ แต่มีธุรกิจหลากหลายประเภทดำเนินกิจการอยู่ในนี้ นะครับ อย่างที่ดาราวิมีอุตสาหกรรมการผลิตหลายอย่าง ผลิตภัณฑ์ส่งออกนอกประเทศด้วย”

ข้อมูลที่เขาพูดมา มาริสาไม่เคยรู้มาก่อนเลย...อะไรกัน สลัมเป็นแหล่งขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ มีอย่างนี้ด้วยหรือ

“น่าสนใจจริงๆ ค่ะ ฉันอยากไปเห็นสลัมดาราวิที่คุณว่า”

เธอนึกในใจว่าช่างไม่เชื่อด รนหาที่เสียแล้ว ขนาดสลัมขนาดเล็กแบบนี้เธอยังเกือบเอาตัวไม่รอด ชักหายใจไม่ออกแล้วสิ มาริสาเปิดกระเป๋าสะพาย ความหนาผ้าเช็ดหน้าจะเอามาปิดจมูก เธอกงทำงังไปไม่ตลอดรอดฝั่งเสียแล้ว ระหว่างนั้นมีใครคนหนึ่งส่งเสียงเรียกโกดักกิตติมศักดิ์ของเธอ

“ราเจซ!”

มาริสาเงยหน้ามอง ราเจซรู้จักใครในสลัมแห่งนี้ด้วยหรือ

“แคลชิตี!”

มาริสาเห็นราเจซมีท่าทางตกใจ เขารู้ชื่อผู้หญิงคนนั้นด้วย คงรู้จักกันจริงๆ หญิงสาวหันไปมอง ผู้หญิงคนนั้นเป็นฝรั่ง รูปร่างสูงโปร่ง ผมสี Brunet เธอเดินเข้ามาหาด้วยท่าทางดีใจ

“คุณมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

มาริสาทำตาปริบๆ ราเจชกับผู้หญิงคนนี้ใจตรงกัน ถามคำถามเดียวกันออกมาพร้อมกัน แล้วใครจะเป็นคนตอบก่อนล่ะ

แคลซิดี้หัวเราะแล้วจึงบอกว่า

“คุณตอบก่อนเถอะค่ะ”

“ผมทำงานอยู่ที่นี่” ราเจชตอบ ยังมีสีหน้ามึนงงไม่หาย

“ฉันก็มาทำงานเหมือนกัน โอ้...ไม่อยากจะเชื่อเลย” ท่าทางเธอดูเซอร์ไพรส์มาก

ราเจชทำตาปริบๆ หลังจากตั้งสติได้เขาก็รีบหันมาแนะนำสองสาวให้รู้จักกัน

“คุณมาริสานี้ แคลซิดี้ เบิร์ค เพื่อนของผมครับ...แคลซี้ นี่คุณมาริสาแขกของเจ้านายผม”

“สวยดีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ” มาริสายื่นมือออกไปก่อน

“เช่นกันค่ะ” แคลซิดี้เปิดรับมิตรภาพใหม่ด้วยรอยยิ้มยินดีเช่นกัน เธอพูดต่อว่า

“ขอทายนะคะ คุณน่าจะเป็นคนเกาหลีหรือไม่ก็ญี่ปุ่น”

มาริสายิ้ม โดนหักผัดแบบนั้นจนชินเสียแล้ว ไม่ใช่ว่าหน้าเธอเหมือนสาวเกาหลีญี่ปุ่นอะไรสักหรอก แต่คนต่างชาติชอบเข้าใจผิดว่าเป็นคนจากโซนนั้นเสมอ

“ฉันเป็นคนไทยค่ะ”

แคลซิดี้ทำตาโต ร้องอย่างตื่นเต้นว่า

“จริงหรือคะ ฉันเคยไปทำรายงานเกี่ยวกับผู้อพยพโรฮิงญาที่นั่น”

“แคลซิดี้ทำงานเกี่ยวกับด้านสิทธิมนุษยชนและสังคมสงเคราะห์ครับ เราเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน” ราเจชให้ข้อมูลเพิ่มเติม

มาริสายักหน้าเข้าใจ และยิ้มให้เพื่อนใหม่ ตอนนั้นแคลซิดี้กับราเจชดูจะหายตกใจไปบ้างแล้ว ทั้งคู่สบตากัน ดูเหมือนจะเกิดความงีบขึ้นมา

อืดใจใหญ่ๆ

มาริส้าได้แต่ทำตาปริบๆ ไม่รู้ว่าความสัมพันธ์ของสองคนนี้อยู่ในชั้นไหน สนิทสนมกันหรือไม่ ทำไมจึงดูเหมือนไม่มีอะไรจะพูดกัน

“รือยกว่าประเทศทั่วโลก ฉันไม่นึกว่าเราจะโคจรมาพบกันที่นี้” แคลซิดี้เป็นคนเอ่ยขึ้นมาก่อน

มาริส้าสังเกตเห็นตาเธอมีน้ำเอ่อคลอเล็กน้อย แต่เธอก็รีบกะพริบตาให้มันหายไ้อย่างรวดเร็ว

“คุณสองคนไม่ได้พบกันนานแล้วหรือคะ” มารีสาถาม

“เจ็ดแปดปีเห็นจะได้ค่ะ” แคลซิดี้หันมาตอบ แล้วก็หันไปสบตาราเจชชายหนุ่มยังคงยืนนิ่ง มารีสาชักจะรู้สึกอึดอัด

“ถ้าอย่างนั้นฉันกลับไปเดินเที่ยวที่ตลาดก่อนดีกว่า คุณสองคนจะได้คุยกัน”

“ไม่ได้หรอกครับคุณมาริส้า คุณยังไม่พร้อมที่จะเดินทางคนเดียวคนเดียว” เขาหันมาคัดค้าน

มาริส้าหน้าเฉือน

แคลซิดี้บอกด้วยรอยยิ้มว่า

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณมาริส้า ฉันเองก็กำลังทำงานอยู่เหมือนกัน ฉันกับราเจชมีอีเมลแอดเดรสกันอยู่แล้ว รู้ว่าอยู่ประเทศเดียวกันอย่างนี้จะนัดหมายพบกันเมื่อไหร่ก็ได้”

มาริส้าพยักหน้า

ราเจชถามเพื่อนเก่าขึ้นมาว่า

“คุณจะอยู่ที่นี้อีกนานแค่ไหน”

“ยังไม่แน่เลยค่ะ เราคงมีโอกาสได้พบกันบ้างนะค่ะ”

ราเจชพยักหน้านิดหนึ่งเป็นคำตอบ

แคลซิดี้รู้ว่าถึงเวลาแยกย้ายแล้ว เธอหันไปลามาริส้าแล้วบอกราเจชอีกครั้งว่า

“ฉันดีใจที่ได้พบคุณที่นี่”

“เช่นกัน” ราเจชตอบเรียบๆ แวดตาของเขานิ่งมาก มาริสาดอารมณ์
ไม่ออกเลย เขาแสดงอารมณ์ตกใจออกมาตอนที่เจอกันที่แรกอยู่แวนเดียว
หลังจากนั้นแล้วเขาก็นิ่งมาก ไม่มีทำที่ยืนตียินร้ายอะไรอีกเลย มาริสาลอบ
สังเกตอย่างไม่เข้าใจ